

വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ

(ഒന്നാം ഭാഗം)

പോതുവാട്ടത്തു്, നാരായണപിള്ള.

കേരള പ്രസിദ്ധ
പത്രം.

(പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു)

വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ.

(ഒന്നാം ഭാഗം)

പൊതുവാടത്തൂർ, നാരായണപിള്ള

ചങ്ങനാശേരി.

(Copyright Reserved.)

ഭാരതവിലാസം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചത്.

1914.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മൃത്യുവാർത്തയും മറ്റും ഇല്ലാത്ത പ്രതി വ്യാജമെന്നു
ഗണിക്കപ്പെടും.

ശ്രീ.

വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ.

൧. രണ്ടു മിത്രങ്ങൾ.

“സിരാക്കസ്സ്” എന്ന രാജ്യത്തു് “ദിമോണിസ്സസ്സ്” എന്ന പേരായി, ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മഹാക്രൂരനായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, “ഡാമൺ” എന്നൊരു തത്വജ്ഞാനിക്ക് അദ്ദേഹം മരണശിക്ഷവിധിച്ചു; വധത്തിനുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. സാധുവായ ആ തത്വജ്ഞാനി രാജാവിനു് ഒരു അപേക്ഷ അയച്ചു. അതു്, കുറെ ദൂരെ ഒരു സ്ഥലത്തു് താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ ഭാര്യയേയും, കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഒന്നു കണ്ടു് അവസാനത്തെ യാത്ര ചോദിക്കുന്നതിനു് തന്നെ അനുവദിക്കണമെന്നു മാത്രമായിരുന്നു. കൊലയ്ക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടസമയത്തു് താൻ കണിശമായി മടങ്ങി എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു് അയാൾ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാതിരുന്നു മില്ല. അയാൾ, ഒളിച്ചുപൊയ്ക്കളിയുകയാണെങ്കിൽ പകരം മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനു് ആരെ എങ്കിലും ജാമ്യംകൊടുത്തിട്ടു് പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിനു് രാജാവു് സമ്മതിച്ചു. സ്വജീവനെ പണയപ്പെടുത്തി തന്നെ സ്ഥായിക്കുന്നതിനു് ആരും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിനാൽ അയാൾ സ്വസ്ഥനായിട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, അയാളുടെ ഒരു മിത്രമായ “പിതിയാസ്സ്” ഈ വർത്തമാനം അറിഞ്ഞു. അയാൾ, ഉടനെ, തന്റെ സ്നേഹിതനെ കാണാതെ നേരിട്ടു് അരമനയിൽ എത്തി രാജാവിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരമുള്ള ജാമ്യം കൊടുക്കുന്നതിനു് താൻ സന്നദ്ധനാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. രാ

ജദ്യന്മാർ, 'പിതിയാസി'നെ പ്രതിപുരുഷനായി തടവിലാക്കിയിട്ട് മറ്റൊരാളെ വിട്ടയച്ചു. അയാൾ തന്റെ വീട്ടിലെത്തി ഭാര്യയേയും, കുട്ടികളേയും കണ്ടുവെച്ച് അവിടെ ഒട്ടും താമസിക്കാതെ, മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു മടങ്ങി. എന്നാൽ, അയാളുടെ യാത്രയിൽ അനേകം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നേരിട്ടു. സഞ്ചാരം കഷ്ടമാകുമായിരുന്നു. കല്ലിലിറങ്ങും, കാരറിങ്ങും ഗതികൾ അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായിരുന്നു. വധത്തിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ദിവസമായി. 'ഡാമൺ' മടങ്ങിയെത്തിയില്ല. കിങ്കരന്മാർ 'പിതിയാസി'നെ വധസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും ഡാമണെ നിന്ദിക്കുകയും, പിതിയാസിന്റെ ആപത്തിൽ അനുശോചിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അനവധി ആളുകൾ അവിടെയുണ്ടി. വേലിയിൽകിടന്ന സപ്പത്തിനെ എടുത്ത് കഴുത്തിലിട്ടുപിതിയാസിന്റെ അനുഭവം കണ്ടുരസിക്കുന്നതിനായി ശ്രമസ്ഥായിയായ രാജാവും അവിടെ ഹാജരായിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും നയനങ്ങൾ പിതിയാസു് ഭക്തവനിൽത്തന്നെ പതിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖത്ത് വ്യസനഭാവം ഒട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ച് അതു വളരെ പ്രസന്നമായിരുന്നു.

കൊലയ്ക്കുള്ള സമയം ആയി. പിതിയാസു്, രാജകിങ്കരന്മാരുടെ പങ്കിൽ അനുസരിച്ച് തുക്കമരത്തട്ടിൽ കയറിനിന്നു. എന്നിട്ട്, ചുറ്റും കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങളോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരന്മാരേ! എന്റെ സ്നേഹിതനായ 'ഡാമൺ' നിശ്ചയമായും മടങ്ങി എത്തും. എന്നാൽ തന്റെ കുടുംബത്തിനും, സ്നേഹിതന്മാർക്കും, രാജ്യത്തിനും അത്യന്തം ഉപയോഗപ്രദമായ ആ മിത്രത്തിന്റെ ജീവൻ എന്റെ മരണം നിമിത്തം രക്ഷകിട്ടുന്നതിനു മുൻപെ, അദ്ദേഹം, ഇവിടെ വന്നുചേരുകതന്നെ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇന്നലെ മുതൽക്കുള്ള കാരറിന്റെ ഗതികണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹം വന്നുചേരുന്നതിന് ഇനി വളരെ താമസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

(ആരോപാദരാത്) അതിനാൽ, നിങ്ങളുടെ കൃത്യം വേഗം നിവൃത്തിയാക്കുക.”

പിതൃയാശിന്റെ ചെറുതായ ഈ പ്രസംഗം അവസാനിച്ചതും “അതുകൊണ്ട് വധിക്കുക!” എന്നിങ്ങനെ ഒരു പ്രാർത്ഥന ജനങ്ങളിൽനിന്നു കേൾക്കുന്നതും കേൾക്കുകയുണ്ടായി. അത് ഡാമന്റെ ശബ്ദമായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു കുതിരയുടെ പുറത്തുകയറി വളരെ വേഗത്തിൽ ഓടിപ്പോകുകയായിരുന്നു. അയാൾ കണ്ടാണെന്ന് അയാൾക്ക് കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി ഉത്സാഹത്തോടെ കൂടി തുടക്കമെടുത്തതിൽ കയറിനിന്നു. “എന്റെ സ്റ്റേഡിംഗ്! നിങ്ങളും മരിക്കേണ്ട. ഞാൻ അറിയാനാകുന്നു.” ഇത്രമാത്രം പറയുന്നതിനേ അയാൾക്ക് തല്ലാലം കഴിഞ്ഞുള്ളത്. തന്റെ സ്റ്റേഡിംഗ് വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് മരിക്കുന്നതിനായി ചെന്നു ചേർന്നപ്പോൾ എന്നുവിചാരിച്ച് പിതൃയാശ് വളരെ വ്യസനിച്ചു.

ആ രണ്ടു സ്റ്റേഡിംഗ്‌മാരുടെ അന്ത്യോന്ത്യമുള്ള പെരുമാറ്റം കണ്ടപ്പോൾ രാജാവിന്റെ മനസ്സ് അലിഞ്ഞുപോയി. ഒരു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അന്ന് ആദ്യമായിട്ടാണ് ഉണ്ടായത്. അദ്ദേഹം അവരെ രണ്ടുപേരും പരസ്പരമായി വളരെ പ്രശംസിക്കുകയും, തത്പരതയോടെ ശിക്ഷയിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

൨. പ്രാൻസിഡെ രാജാവായിരുന്ന ജാൺ.

ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ് ഇവ യൂറോപ്പിലെ ഡെൽറ്റാ അന്ത്യോന്ത്യ അടുത്തുകിടക്കുന്ന രണ്ടുരാജ്യങ്ങളാകുന്നു. കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ, ഈ രാജ്യക്കാർ തമ്മിൽ അനേകം ശത്രുതകൾ ഉണ്ടായിരിക്കാണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, ഫ്രാൻസിഡെ രാജാവായിരുന്ന ജാണിനെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ പിടിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ നാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി നാലുവർഷത്തോളം തടവിൽ പാർപ്പിച്ചു. അനന്തരം, ഫ്രാൻസ് രാജാവു

മായി താൻ സമാധാനപ്പെടാമെന്നും, അതിന് അവിടത്തെ ജനങ്ങളോട് കുറെ പണം പിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞ് ഇംഗ്ലീഷുകാരാവ് ജാണിനെ തൽക്കാലത്തേക്കു മാത്രം ബന്ധനത്തിൽനിന്ന് വിട്ടു. ജാൺ സ്വരാജ്യത്തുചെന്ന് ഈ വിവരം പ്രജകളെ അറിയിച്ചു. പണംകൊടുക്കുന്നതിന് അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. ജാൺ, ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് പിന്നെ പോകേണ്ടെന്നു കൂടി ഫ്രാൻസിലെ മന്ത്രിമാരിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ ജാൺ അവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ ലേശവും സ്വീകരിച്ചില്ല. “വിശ്വാസ്യതയും, സ്വാമിഭക്തിയും മറ്റൊല്ലാവരിൽനിന്നുമാഞ്ഞാലും അവ രാജാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ സദാ ഉണ്ടായിരിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഉടനെ ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യത്തു് മടങ്ങി എത്തി വീണ്ടും ഒരു തടവുകാരനായി അവിടെ താമസിച്ചു. അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പെ അവിടെ കിടന്ന് ചർമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

൩. ഒരു മൊത്ത വെള്ളി.

പ്രസിദ്ധനായ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഇടയിൽ പലകാലങ്ങളിലായി വളരെ മഹാത്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത്തരക്കാരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു “സർ. ഫിലിപ്പ് സിഡ്നി.” അദ്ദേഹം ഒരു ധീരനായ യോദ്ധാവും, പണ്ഡിതനും ആയിരുന്നു, തന്റെ സത്സപദാവയും, വിഭവകവും കൊണ്ട് ‘സിഡ്നി’ സകല ആളുകളുടേയും സന്തോഷത്തിനും, ബഹുമാനത്തിനും പാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അനേകയുദ്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു യുദ്ധത്തിൽ, അദ്ദേഹം കയറിയിരുന്ന കുതിര ശത്രുക്കളുടെ വെടി ഏറ്റം മരിച്ചു. ഉടനെ അദ്ദേഹം ചേരെ ഒരു കുതിരപ്പുറത്തുകയറി വീണ്ടും തന്റെ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനാരംഭിച്ചു. ആ ഭൂഗത്തിനേയും ശത്രുക്കൾ വധിച്ചു. മൂന്നാമത്ത് ഒരു കുതിരയെ കയറുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ഒരു വെടിയുണ്ടുകൊണ്ട്

അദ്ദേഹം നിലത്തുവീണപോയി. ശരീരത്തിൽനിന്ന് വളരെ രക്തം പുറത്തുപോകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. ആ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ചില സ്വജനങ്ങൾ എടുത്ത് അവരുടെ പാളയത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേല്ക്കുന്നവർക്ക് സാധാരണയായി വളരെ ഭാരമുണ്ടായിരിക്കും. അവർക്കുവേണ്ട വെള്ളം കിട്ടുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം വളരെ കുറവുമായിരിക്കും. എന്നാൽ, 'സർ. ഫിലിപ്പ്സിഡ്നി'യോട് എല്ലാവർക്കും വളരെ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആരോ ഒരാൾ ഒരു പാത്രം വെള്ളം അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവു ഭാരം കൊണ്ട് വരണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം വെള്ളം കുടിക്കുന്നതിനു ഭാവിച്ചപ്പോൾ സമീപത്തിൽ മുറിവേറ്റു കിടന്ന സംധൂവായ ഒരു പടയാളി വളരെ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ആ പാത്രത്തെത്തന്നെ നോക്കുന്നതുകണ്ട്, "ഈ വെള്ളം അയാൾക്കു കൊടുക്കുക; എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ഭാരം അയാൾക്കുണ്ട്." എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനേതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം തണുത്തു; ചെങ്കുകൾ നശിച്ചു; കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു; ജീവനും അവസാനിച്ചു.

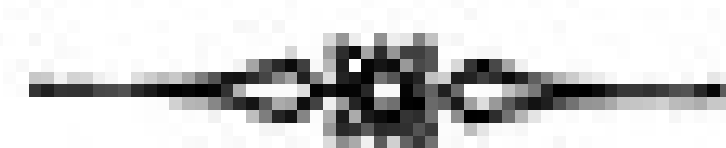
—o—

ര്. മൃ. ൦ ട്രെയിൻ കാരനും.

—o—

യൂറോപ്പിൽ, ട്രെയിൻ എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ട്. വളരെക്കാലം മുമ്പ് ആ രാജ്യത്തിൽ പകുതിയോളം മൂർ എന്ന ജാതിക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളായ ട്രെയിൻകാരും മഹമ്മദുക്കൾക്കാരായ മൂർ വർഗ്ഗക്കാരും തമ്മിൽ വളരെ വിരോധമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, ഒരു ട്രെയിൻകാരൻ, മറ്റൊരു വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനുമായി ശത്രുക്കൂടി അയാളെ കൊന്നു വെച്ച് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിൽ കയറി ഒളിച്ചു. തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഒരു മൂർ ആയിരുന്നു. അയാൾ ആ ട്രെയിൻ

കാരനെ കണ്ടുവശായി. ഞ്ഞയിൻകാരൻ കാൽമെല്ലാം മറൊയ്
 ഒരു ധരിപ്പിച്ചിട്ട് തനിക്ക് അഭയം നൽകണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു.
 തങ്ങളോടൊന്നിച്ചിരുന്നു ഒരിക്കലേങ്കിലും ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടുള്ള
 വരെ രക്ഷിക്കുക മൂർവഗ്ഗക്കാരുടെ പതിവായിരുന്നു. ഞ്ഞയിൻ
 കാരന്റെ രക്ഷയെപ്പറ്റി അയാൾക്കുറപ്പുകൊടുക്കുന്നതിനായി തോ
 ളത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അയാളോടൊന്നിച്ചിരുന്നു അല്പം ഭക്ഷണം
 കഴിക്കുകയും അയാളെ തന്റെ അറയ്ക്കുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചുതുടങ്ങുകയും
 ചെയ്തു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ വീട്ടിന്റെ നടയിൽ ഒരു അര
 വം കേൾക്കാരായി. ആളുകൾ വളരെ കൂടിയിരുന്നു. മൂന്നു നാലുപേർ
 കൂടി ഒരു യുവാവിന്റെ മുതശരീരം എടുത്തു വീട്ടുടമസ്ഥന്റെ അടു
 കൽ കൊണ്ടുചെന്നു. മരിച്ചുപോയ യുവാവ് അയാളുടെ പുത്രനാ
 യിരുന്നു. തന്റെ പുത്രനെക്കൊന്നു അല്പം മുമ്പെ താൻ അഭയം
 കൊടുത്ത ഞ്ഞയിൻകാരനാണെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി.
 എന്നിട്ടും അയാൾ സത്യത്തെ ലംഘിച്ചില്ല. ആരോടും യാതൊന്നും
 സംസാരിക്കാതെ അന്നു രാത്രിയായപ്പോൾ അയാൾ ഞ്ഞയിൻകാ
 രന്റെ അടുത്തുചെന്ന് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— “നീ കൊലപ്പെടു
 ത്തിയ ആൾ എന്റെ പുത്രനാകുന്നു. നിന്നോടു പ്രതികാരം ചെ
 യ്ക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ നീ എന്നോടൊന്നിച്ചു ഭക്ഷണം കഴി
 ച്ചുപോയതിനാൽ എന്റെ വാക്കിനെ പാലിക്കുവാൻ ഞാൻ ചുമ
 തലക്കാരനാകുന്നു. ഇതാ ഈ നല്ല കുതിരമേൽ കയറി ഈ രാത്രി
 കൊണ്ട് കഴിയുന്നിടത്തോളം ദൂരെ പോയി രക്ഷ നേടിക്കൊള്ള
 ണം.” ഞ്ഞയിൻകാരൻ ഉടനെതന്നെ അപ്രകാരം ചെയ്തു.

ഒ. ഒരു വൈദ്യനും മഹാമാരിയും.

ഒരു പട്ടണത്തിൽ കുറേക്കാലം മുമ്പ് വളരെ കഠിനമായ ഒരു
 മഹാമാരി വ്യാപിച്ചു. അതിന്റെ ആക്രമണങ്ങൾ അതി കലശ

ലായിരുന്നു. ഭാരതാഭ്യന്തരം സ്വരക്ഷയെ മാത്രം കരുതി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വന്നു. അവിടത്തെ ജനങ്ങളിൽ വളരെ ചേർ രോഗം പിടിച്ചു മരിച്ചു. ചിലരെല്ലാം അവിടം വിട്ട് ഓടിപ്പോയി. ദിനം പ്രതി അവിടെ ഒട്ടു വളരെ മരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുതരാഗത്തിന് ശരിയായി പറയുന്ന പ്രതിവിധി ആർക്കും അറിയാമായിരുന്നില്ല. അതേപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിനായി അവിടത്തെ ചൈവദ്യന്മാർ എല്ലാവരും ഒരിടത്തുകൂടി. ദീനംപിടിച്ചു മരിച്ച ഏതെങ്കിലും ഒരാളുടെ ശരീരം കീറി ചില പരിശോധനകൾ നടത്തണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ, ശവം കീറുന്ന ആൾ രോഗം ബാധിച്ച് ഉടൻ മരിക്കുമെന്നുള്ളത് നിശ്ചയമായിരുന്നു. അത്രയും അപകടകരമായ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പെട്ട് എല്ലാവരും മൗനമായിരുന്നു. ഉടനെ “ഗമോൺ” എന്ന പേരായ ഒരു ചൈവദ്യൻ ഏഴുനോട് വളരെ ധീരതയോടെ പറഞ്ഞു. “ആങ്ങനെതന്നെ എന്റെ നാട്ടുകാരുടെ രക്ഷയ്ക്കായി മരിക്കുന്നതിന് ഞാൻ സന്നദ്ധനാകുന്നു. നാളെ സൂര്യോദയത്തിൽ ഒരു ശവം കീറി പരിശോധിച്ച് വേണ്ട വിവരങ്ങൾ മേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഭാരം ഞാൻ ഏല്ക്കുന്നു.” അടുത്തദിവസം രാവിലെ അയാൾ ഒരു രോഗിയുടെ മൃതശരീരം കീറി പരിശോധിച്ച് ആവശ്യപ്പെട്ട അറിവുകൾ തന്റെ കൂട്ടുകാർക്ക് കൊടുത്തു. അതു കഴിഞ്ഞു് ഒരു ദിവസം തികച്ച് അയാൾ ജീവിച്ചിരുന്നുമില്ല.

ന. ചിന്നരാജ്യത്തെ ഒരു ചക്രവർത്തി.

ചിന്നരാജ്യത്തു് “കാങ്ഘി” എന്ന പേരായി ഒരു ചക്രവർത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ ചെറുപ്പത്തിലേക്കു ജ്യോരണം കിട്ടി. “കാങ്ഘി” നീതി നടത്തുന്നതിൽ വളരെ നി

ബുദ്ധവും, തന്റെ പ്രജകളോട് അതിരോ വാസല്യവും ഉള്ളവനായിരുന്നു. യാതൊരു സന്ദർഭത്തിലും അദ്ദേഹം നിരപരാധികളെ രക്ഷിക്കുകയും, കാരാക്കാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ, ഏതാനും അനുചരന്മാരോടുകൂടി അദ്ദേഹം നായാട്ടിനായി തിരിച്ചു. കോവഴി പോയശേഷം ചക്രവർത്തിയുടെ കൂട്ടക്കാരെ വിട്ട് തനിച്ചു സഞ്ചാരം തുടങ്ങി. വേഷംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ആരും തിരിച്ചറിയുമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ പോകുമ്പോൾ വഴിയരികിൽ ഒരു കിഴവൻ ഇരുന്നു കരയുന്നത് കണ്ടു. ചക്രവർത്തി ഉടനെ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങിപ്പോയി. അയാളുടെ സങ്കടങ്ങൾ എന്താണെന്ന് ചോദിച്ചു.

കിഴവൻ:—എന്റെ കണ്ണുപ്പാടുകളുറ്റാറി. അനേകക്കുന്നേതാണ് അവിടേയ്ക്ക് കണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. പാമ്പും, കേൾക്കുക. നമ്മുടെ ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സിലെ ഒരു കൊട്ടാരത്തിന്റെ സമീപത്തു് എനിക്ക് ഒരു ചെറിയ പാമ്പും, പുരയും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരം വിചാരിപ്പുകാരൻ അതിൽ ആഗ്രഹം തോന്നുകയാൽ അയാൾ അതു് അപഹരിച്ച് എന്നെ ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കി. എനിക്ക് ഒരു മകനുണ്ട്. അവനെങ്കിലും എനിക്കൊരു സഹായമായിരുന്നേനെ. പക്ഷേ, അയാൾ, അവനെ തന്റെ ഒരു അടിമയാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ചക്രവർത്തി:—അല്ലയോ, വന്ദ്യനായ വൃദ്ധാ! വ്യസനിക്കേണ്ട. എല്ലാത്തിനും നിവൃത്തിയുണ്ടാകാം. ആകട്ടെ, ഈ പഠത്തെ കൊട്ടാരം ഇവിടെനിന്ന് വളരെ ദൂരത്താണോ?

കിഴവൻ:—എന്റെ അങ്ങനേ! അമ്മയുടെ മേൽ ദൂരത്താണ്.

ചക്ര:—കൊള്ളാം. നമുക്ക് അങ്ങോട്ടു പോയി നിങ്ങളുടെ വസ്തുവിനേയും പുത്രനേയും വിട്ടുതരണമെന്ന് അയാളോടു പറയാം.

കിഴവൻ:—അല്ല! ആ മനുഷ്യൻ ഒരു കൊട്ടാരം വിചാരിപ്പുകാരനാണെന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലേയോ? നമ്മൾ അങ്ങോട്ടു ചെ

നീട്ട് വലിയ പ്രയാണമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അയാൾ നമ്മളെ നിശ്ചയമായും അവമാനിക്കും.

ചക്ര:—ദൈവത്തോടുകൂടുക. അങ്ങോട്ടുപോയി അയാളെ കാണണമെന്നുതന്നെ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു് അതിൽ വെച്ച് ഗുണമുണ്ടാകും.

കിഴവൻ:—എന്നാൽ അങ്ങനെതന്നെ. പക്ഷെ, നിങ്ങളുടെ കുതിയോടൊപ്പം നടക്കുന്നതിനു് എനിക്കു ശേഷി ഇല്ല. ഞാൻ കിഴവനല്ലേ?

ചക്ര:—ഉള്ളതുതന്നെ. എനിക്ക് ചെറുപ്പമാണല്ലോ. അതു കൊണ്ട് ഞാൻ നടക്കും. നിങ്ങൾ കുതിപ്പോർത്തു കയറിക്കൊള്ളുക.

വൃദ്ധൻ ആ ഭരതോത്തം സ്വീകരിച്ചില്ല. ചക്രവർത്തി അയാളെക്കൂടി കുതിപ്പോർത്തു തന്റെ പിറകിൽ ഇരുത്തി. ഇപ്രകാരം അവർ കുറെ ദൂരംപോയി മുൻപറഞ്ഞ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി വിചാരിച്ചുകാരനെ കണ്ടു. ചക്രവർത്തി തല്ലാലം ഇട്ടിരുന്ന നായാട്ടുപ്പു ദ്രോഹത്തിൽനിന്നു് എടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ധരിച്ചിരുന്ന രാജപിന്നം കണ്ടപ്പോഴു് മറ്റു രണ്ടുപേർക്കും ആർക്കും മനസ്സിലാക്കയാളല്ല. വിചാരിച്ചുകാരൻ തന്റെ സ്വാമിയെ യഥാക്രമം വന്ദിച്ചു. വൃദ്ധൻ വിറച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണു. അദ്ദേഹം അയാളെ തന്റെ കൈകളിൽ എഴുന്നേല്പിച്ചു. പേട്ടയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ഏതാനും പ്രഭുക്കന്മാരും, രാജകുന്യാന്മാരും ആ സന്ദർഭത്തിൽ അവിടെ എത്തി. മറ്റുള്ളവർക്കു് കൂടെ പാറമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചക്രവർത്തി വിചാരിച്ചുകാരന്റെ തൊറകളെ അപഹരിക്കുകയും അയാൾക്കു മരണശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടു് അടുത്തുതന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനിന്നിരുന്ന വൃദ്ധനോടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“ഹേ, വന്ദ്യവയോധികാ! നിങ്ങളുടെ കൈവിട്ടുപോയ മകനും പുരയിടവും ഇതാ ഞാൻ വീണ്ടുത

ന്നിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ മുതൽ ഈ കൊട്ടാരത്തിലെ വിചാരിപ്പുകാരനായി നിങ്ങളെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഐശ്വര്യം കൊണ്ട് നിങ്ങൾ അഹങ്കരിക്കാതെ ഇരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ അനീതികൊണ്ട് മരണാവസ്ഥ ഇല്ലാത്തതിരിക്കുമ്പോൾ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം.

9. രണ്ട് ഇറാഖിയന്മാർ.

ഇറാഖിരാജ്യത്തെ ഒരു പട്ടണത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന രണ്ട് പേർ തമ്മിൽ ഒരിക്കൽ വലിയ വിരോധമായി. അവരിൽ ഒരുവൻ നല്ല ശരീരവലമുള്ളവനായിരുന്നു. അവൻ തരുന്നോക്കിയിരുന്ന് തന്റെ ശത്രുവിനെ കുറിക്കുമായി ഭരണാപദവമല്ലിക്കുകയും അവന്റെ കണ്ണുകൾ കത്തിപ്പൊട്ടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതായിരുന്നു. അവൻ ഒരു സന്യാസിമഠത്തിൽ പോയി താമസിച്ചു സദ്യത്തികൊണ്ട് കാലം കഴിച്ചുവന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ മറ്റൊരു കുറിയായ ഒരു ഭിന്നം പിടിച്ചെടുത്തു. ചികിത്സക്കായി അവൻ പ്രസ്തുതമാർത്താണ്ഡം ചേർന്നുവന്നിരുന്ന ആതുരശാലയിൽ ചേർന്നുവന്നു. തന്റെ പൂർവ്വശത്രു തന്നെയാണോ പ്രതികാരം ചെയ്യുകയെന്നു അവൻ ഭയപ്പെട്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കുരുക്കൻ അവിടെത്തെ ചേർന്നിരിക്കുകയുടെ അനുവാദം വാങ്ങി, മുൻപു തന്റെ കണ്ണുകൾ നഷ്ടമാക്കിയ ആ ഭിന്നക്കാരനെ വളരെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി താല്പര്യത്തോടെ നോക്കി. തന്നെ അത്രനാളും വളരെ താല്പര്യത്തോടെ നോക്കിയിട്ടു മുൻപു തന്റെ കണ്ണുകൾ പൊട്ടിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്ന് അവൻ ഭിന്നം പറഞ്ഞപ്പോഴേ അറിഞ്ഞൊരു. അപ്പോൾ അവൻ എത്രമേൽ പശ്ചാത്താപവും ദുഃഖവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കും?

വ. രണ്ടു സഹോദരന്മാർ.

ഒരു നഗരത്തിൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ പാർത്തിരുന്നു. അവരിൽ മൂത്തവൻ ഒരു ഭാര്യയും ഏതാനും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മറാവൻ കല്യാണം കഴിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ താമസം വെറുപ്പാൻ ആയിരുന്നു. അവർ രണ്ടു പക്കം കൂടി ഒരു കൃഷിനിലമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ, ഒരുമിച്ച് കൃഷി ഇറക്കുകയും, കൊയ്തിട്ടു കഴിഞ്ഞു കററ പങ്കിടുകയും ആയിരുന്നു പതിവ്. ഒരു ദിവസം വയ്യിട്ട് അവർ തങ്ങളുടെ കററ മുഴുവനും ഒരുപോലെ പകുത്ത് രണ്ടു പക്കം വയലിൽതന്നെ ഇട്ടിട്ട് അവരവരുടെ വീടു കളിപ്പേക്കു പോയി; അത്താഴം കഴിഞ്ഞു കിടന്നു. ഒരു ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളുംകൂടെ ഉള്ളതിനാൽ തന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ധാന്യം ജ്യേഷ്ഠന്റെ പങ്കിലുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ച് അനുജൻ എഴുന്നേറ്റ് വയലിൽ പോയി തന്റെ പങ്കിൽനിന്ന് കുറെ എടുത്ത് മറെറാ പകുതിയിൽ ചേർത്തു. അതേസമയത്തുതന്നെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ മനസ്സിലും ഒരു വിചാരം കടന്നുകൂടി. ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് അന്യ ആളുകൾക്കുമാൽ അനുജൻ തന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ചെലവുണ്ടെന്നാണ് അയാൾക്കു തോന്നിയത്. അയാളും ഉടനെ കളത്തിൽ പോയി തന്റെ പങ്കിൽനിന്നു കുറെ എടുത്ത് മറെറാ ഭാഗത്തിൽ ഇട്ടു. എന്നാൽ അത് അനുജൻ മുറമ്പ എടുത്തിട്ടിരുന്ന കററക്കൂടുതന്നെയായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം പുലച്ചുയായി. രണ്ടുപേരും കളത്തിൽ ചെന്നു. പകുവച്ചിരുന്ന കററകളിൽ കൂടുതൽ കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടുപേരും വിസ്മയമുണ്ടായി. അവർ അതു പുറത്തു കാട്ടിയില്ല. അന്നു രാത്രിയിലും അവർ രണ്ടുപേരും മുറമ്പാലെ ചെല്ലു. അതിനടുത്ത ദിവസം നോക്കിയപ്പോഴും രണ്ടു പങ്കിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിന്റെ രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്ന് ജ്യേഷ്ഠൻ നിശ്ചയിച്ചു. അയാൾ അന്നു രാത്രിയിൽ പതി

വിൽ കർത്താ നേതൃത്വത്തെ കളത്തിൽ പോയി; തന്റെ പങ്കിൽനിന്നു കീഴ് എടുത്തു മേഠത്തിൽ വെച്ചുവാനായി നടന്നു. അപ്പോൾ അന്നുതന്നെ അയാളുടെ പങ്കിൽനിന്നു കീഴ് എടുത്തുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുന്നത് കണ്ടു. രണ്ടുപേരും കാര്യം മനസ്സിലായി. അന്നുമുതൽ അവരുടെ അന്യോന്യസ്പർശം പൂർണ്ണമായി വർദ്ധിച്ചു.

൩. ഒരു തടവുപള്ളിയുടെ അനുകമ്പ.

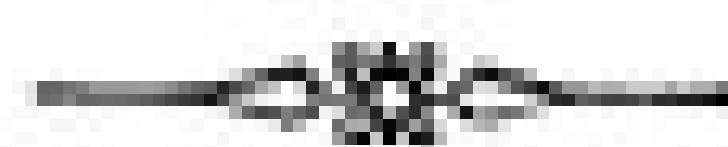
ഫ്രാൻസുസോജിത തുറമുഖങ്ങളിൽ ഗവർണ്ണർമാർ വക വലിയ വള്ളങ്ങൾ വലിക്കുക അവിടുത്തെ ജയിൽപള്ളികൾക്കുള്ള ഒരു ജോലിയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു കുറുകാരൻ മേല്പറഞ്ഞ പേലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. അയാൾ, ഒരു രാത്രിയിൽ തരം നോക്കി ഒളിച്ചോടി, നോമ്പു പെട്ടെന്നുതന്നെ മുറുപ്പായ രാജ്യത്തിന്റെ അതിരിനു വെളിയിലെത്തി. രാത്രിമുഴുവനും പ്രാണഭിത്തിയോടു കൂടി ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അവനു വളരെ ക്ഷീണമുണ്ടായി. രാജ്യത്തിനു പുറമെ ആയപ്പോൾ അയാളുടെ ഭയം മിക്കവാറും നീങ്ങി. അല്പം വിശ്രമിക്കുന്നതിനും കഴിയുമെങ്കിൽ വല്ലതും ഭക്ഷിക്കുന്നതിനുമായി അയാൾ വഴിക്ക് ഒരു വീട്ടിൽ കയറി. എന്നാൽ ആ വീട്ടുകാരുടെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി വളരെ കഷ്ടമായിരുന്നു. മൂന്നു നാലു കുഞ്ഞുങ്ങൾ വിരച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കോണിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. അവരുടെ അമ്മയുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു അശ്രുക്കൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അച്ഛൻ അത്യന്തം മനോവേദനയോടുകൂടി ചിന്താമഗ്നനായി തറയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മെല്ലെമെല്ലെ നടക്കുകയായിരുന്നു. കാര്യമന്താണെന്ന് തടവുകാരൻ അവരോടു ചോദിച്ചു.

വീട്ടുകാരൻ:— ഈ വീടു ഞങ്ങളുടെയല്ല. വാടക കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അടുത്ത രാവിലെ ഞങ്ങളെ പുറത്തുതള്ളും. ഇതാ ഈ സ്ത്രീയും കുട്ടികൾക്കും ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു

പദാർത്ഥമാ താമസിക്കുന്നതിനുസ്ഥലമാ ഇല്ല. ഈ പ്രയാസങ്ങൾ നിവർത്തിക്കുന്നതിനു ഞാൻ തുടങ്ങുകയാണ്.

തടവുകാരൻ:— (കണ്ണീരോടുകൂടി) നിങ്ങളുടെ കയ്യൊപ്പകൾക്ക് തല്ലാലത്തക്ക് ഞാൻ നിവൃത്തി ഉണ്ടാക്കാ. തുറമുഖത്തിൽനിന്ന് തടവു ചാടി വരുന്ന ഒരു പാറാപ്പള്ളിയാണ് ഞാൻ. തടവു ചാടുന്ന പരന്ത പിടിച്ചെടുക്കുന്നവർക്ക് സർക്കാരിൽനിന്ന് നല്ല പ്രതിഫലം കിട്ടും. എന്നെ ഒരു കയറുകൊണ്ട് കെട്ടുക. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കയ്യൊപ്പകൾ കയ്യൊപ്പിയിലേക്കു വരാം. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്നെ അറിയും. എന്നെ പിടിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനാൽ കിട്ടുന്ന പണം നിങ്ങളുടെ ഇപ്പാഴത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മതിയാകയും ചെയ്യും.

വീട്ടുകാരൻ:— അത് എനിക്കു കഴികയില്ല. എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പന്ത്രണ്ടു പട്ടിണി തെമിച്ചു കിടന്നാലും ഈ നീചകൃത്യം ഞാൻ ചെയ്യുകയില്ല. തടവുകാരന്റെ ക്രമത്തിലധികമായ നിർദ്ദയം കൊണ്ട് അ പരന്ത പിടിച്ചെടുക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ വീട്ടുകാരൻ അ പരന്താടുകൂടി കയ്യൊപ്പിയിൽ പോയി. നല്ല പൊണ്ണത്തടിയനായ തടവുകാരനെ കേവലം പരവശനായ മറാവൻ പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്നതു കണ്ടിട്ട് എല്ലാവരും വളരെ വ്യസനിച്ചു. അധികാരി കാരാക്കാരനെ വീണ്ടും ജയിലിലേക്ക് അയയ്ക്കുകയും പതിവുള്ള പ്രതിഫലം മറ്റൊരാൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സംഗതികളുടെ പരമത്വം എല്ലാം അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു മനസ്സിലായി. അവർ തടവുകാരന്റെ മിക്ക കുറച്ച് അവനെ വിട്ടയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

൧൦. ഒരു രാജാവിന്റെ ദയാശീലം.

ആസ്ട്രിയാരാജ്യത്ത് ജോസഫ് ഭരണമൻ എന്ന പേരിൽ ഒരു

അ രാജവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ യൗവ്വജ്ജ ആളായിരുന്നു. ഒരു വൈകുന്നേരം അടവിത്തെ ഒരു തെരുവിൽ കൂടി സാധാരണക്കാരുടെ വേഷത്തിൽ അദ്ദേഹം സവാരിപാർശ്വങ്ങളിരുന്നു. അപ്പോൾ ഏതാണ്ടോ ഒരു സംസാരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായ ഒരു ബാലൻ രാജാവിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു. അവൻ ആളെ അറിഞ്ഞില്ല. എന്തും ഭയാസപരത്തിൽ അവനോട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. “എന്റെ കൊച്ചുസ്സാഹിതാ! നിനക്ക് എന്താണ് വേണ്ടത്?”

ബാലൻ:—യജമാനനേ! അവിടുന്ന് എന്നോട് ഇത്ര കരുണയോടുകൂടി സംസാരിച്ചല്ലോ. എനിക്ക് ഒരു ഉപകാരം ചെയ്യുതുന്നതിന് അവിടെ വിശാലം ഉണ്ടായിരിക്കുമില്ലല്ലോ.

രാജാവ്:—എന്തുപകാരവും ചെയ്യാം. എന്നാൽ നീ ഈ തെരുവുകളിൽ നടന്ന് യാചിക്കുന്നത് എന്തു കൊണ്ടാണ്? നീന്നെക്കണ്ടിട്ട് കേവലം ഒരു യാചകനാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലല്ലോ.

ബാലൻ:—ഞാൻ സാധാരണ ഒരു ഭിക്ഷക്കാരനല്ല. (അവന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു) ഇതിനു മുമ്പ് ഞാൻ തെണ്ടാൻ ജാണിയിട്ടുമില്ല. എന്റെ അച്ഛൻ പട്ടാളത്തിലെ ഒരു ധീരനായ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സുഖക്കൂട്ട നിമിത്തം ഉദ്യോഗം വിടേണ്ടതായി വന്നു. മഹാരാജാവു ഭയപ്പെട്ട് ഒരു അടുത്തുണ്ട് അനുവദിച്ചു കൊടുത്തു. അതുകൊണ്ട് അച്ഛൻ എന്റെ അമ്മയെയും കൂടപ്പിറപ്പുകളേയും രക്ഷിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ മൂന്നുനാലുമാസമുറവ അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അടുത്തുണ്ട് കിട്ടാതായി. ഞങ്ങൾക്കു ഗതിയില്ലാതായുചെയ്തു.

രാജാവ്:—സദുദ്ധായ ബാലാ! നിന്റെ അമ്മജീവിച്ചിരിക്കുന്നു?

ബാലൻ:—ഉവ്വ്, രണ്ടു സഹോദരന്മാരുണ്ട്. അവർ വീട്ടിൽ അമ്മയുടെ സമീപത്താണ്. അമ്മ കുറെ ദിവസമായി കിടപ്പിലാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും അവരുടെ അടുക്കൽ ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കണം.

രാജാവ്:—കുഞ്ഞേ! നീ വ്യസനിക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ ഞാൻ കഴി
യുന്ന സഹായം ചെയ്യാം. നിന്റെ മാതാവിന്റെ സുഖക്കേട്
ദേവമാക്കാനാണ് മുൻപു ശ്രമിക്കേണ്ടത്. നിങ്ങളുടെ അടുത്ത
ങ്ങനും വൈദ്യന്മാരുണ്ടോ?

ബാലൻ:— യജമാനനേ! അടുത്തുതന്നെ രണ്ടുപേരുണ്ട്.

രാജാവ്:—നീ ഇപ്പോൾതന്നെ പോയി അവരിൽ ഒരാളെ വി
ളിച്ച് നിന്റെ അമ്മയെ കാണിക്കണം. വൈദ്യൻ കൊടുക്ക
ുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ട പണം ഇതാ.

ബാലൻ:—എന്റെ യജമാനനേ! ഈ ഉപകാരത്തിന് ഞാൻ വി
ങ്ങളാൽ വളരെ വളരെ നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കുന്നു. ഈ സം
ഖ്യ എന്റെ അമ്മയുടെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുകയും ഞങ്ങളുടെ ദാ
രിദ്ര്യം മാറുകയും ചെയ്യും.

രാജാവ്:— അതൊക്കെ കിടക്കട്ടെ. വേഗം പോയി വൈദ്യനെ
കൊണ്ടുവരിക.

ബാലൻ വൈദ്യനെ തേടിപ്പോയി. അവന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോ
കേണ്ട വഴി അവനോടു ചോദിച്ചതന്നെ രാജാവ് അറിഞ്ഞു. അ
ദ്ദേഹം ഉടനെ അങ്ങോട്ടു പോയി. ദീനക്കാരത്തി കിടന്നിരുന്ന
മുറി വളരെ മോശമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവിടെ വൃത്തികേടാകുന്നു
മുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ പൊക്കംകാഞ്ഞ ഒരു കുട്ടിയിൽ കിടന്നി
രുന്നു. ചെറുപ്പമായിരുന്നെങ്കിലും ദീനവും പട്ടിണിയുംകൊണ്ട്
അവിടുടെ മുഖം വളരെ വിളറിയും, ശരീരം മെലിഞ്ഞും ഇരുന്നു.
അവൾ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പോറ്റുന്നതിന് എല്ലാം വിറയ്ക്ക
ുകൊണ്ട് അകസാമാനങ്ങൾ ഒന്നും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാ
ജാവ് മുറിയിൽ ചെന്ന് കയറിയപ്പോൾ ആ വിധവയും കുട്ടികളും
വളരെ വിസ്മയത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി. അവർക്ക് ആൾ
മാനസ്സിലായില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരു യോഗ്യനാണെന്ന് അവ
ർക്ക് തോന്നി. രാജാവ് കുട്ടിയിന്റെ അടുത്തുചെന്ന് ദീനക്കാര

ത്തിയെ ചേണ്ടപോലെ വന്ദിച്ചിട്ട് പറഞ്ഞു. “അമ്മേ, ഞാൻ ഒരു വൈദ്യനാണ്. നിങ്ങളുടെ ദീനക്കാര്യം ഞാൻ അറിഞ്ഞു. എന്നാൽ കഴിയുന്നതു ചെയ്യാൻ ഞാൻ വന്നതാണ്.”

ദീനക്കാരത്തി:—അയ്യോ, അങ്ങനേ! നിങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം തന്നതിന് എനിക്ക് ശക്തിയില്ല.

രാജാവ്:— അതുവിചാരിച്ചു ക്ലേശിക്കേണ്ടാ. നിങ്ങളുടെ ദീനം ഭേദമാക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതുതന്നെ എനിക്ക് മതിയായ പ്രതിഫലമായിരിക്കും.

അവരുടെ സുഖക്കേടിന്റെ വിവരങ്ങളും ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷമുള്ള കഷ്ടതകളും എല്ലാം അദ്ദേഹം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. എന്നിട്ട് ഒരു കടലാസ് തുണ്ടിൽ എന്താ മൂന്നാലു വരി എഴുതി താൻ ഇരുന്നിരുന്ന കസേരയിൽ വച്ചുകയും “അമ്മേ! നിങ്ങളുടെ മകൻ മടങ്ങി എത്തുമ്പോൾ ഈ കുറിപ്പടി കാണിക്കണം. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇറങ്ങട്ടെ. അടുത്ത പ്രാവശ്യം ഞാൻ വരുമ്പോളുത്തേക്ക് നിങ്ങൾക്കു നല്ല സുഖമാകും.” എന്നു പറയുകയും ചെയ്തിട്ട് രാജാവ് പോയി. ഉടനെ അവരുടെ മൂത്തമകൻ ഒരു യഥാർത്ഥവൈദ്യനുമായി അവിടെ എത്തി. “അമ്മേ, വഴിയിൽ ഞാൻ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനെ കണ്ടെത്തി. ഇതാ ഇത് അദ്ദേഹം തന്നതാണ്.” എന്നു പറഞ്ഞു. രാജാവു കൊടുത്ത പണം അവൻ അമ്മയുടെ കൈയ്യിൽ വെച്ചു.

അമ്മ:— ഒരു വൈദ്യൻ ഇവിടെ വന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ അങ്ങോട്ടിറങ്ങിയതേയുള്ളു. ഒരു കുറിപ്പടി തന്നിട്ടുണ്ട്. അതാ ഇരിക്കുന്നു.

രാജാവ് അവന്റെ എഴുതിവെച്ചിരുന്ന കടലാസുതുണ്ട് അവൻ എടുത്തു വായിച്ച് ഉടനെ ആശ്ചര്യവും പറഞ്ഞു. “അമ്മേ! അത് വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു കുറിപ്പാണല്ലോ. ഒരു അടുത്താണ്—അതെ, അമ്മയുടെ പേര്—അനുവദിച്ചു ഉത്തരവാണ് ഇത്. നമ്മുടെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് തുല്യം ചരത്തിയതാണു്.”

ആ കുടുംബം അന്നുമുതൽ രാജാവിന്റെ സംരക്ഷണയിലായി.

—

മ. യുവദേവൻ.

—

പണ്ട് ഫറാൻസുകാരുള്ളത് രണ്ടു സൈന്യങ്ങൾ പരസ്പരം യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങി പാളയം അടിച്ചുകിടന്നു. രണ്ടു പാളയങ്ങളുടെയും നടുവിലായി ഒരു വലിയ കാടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സൈന്യങ്ങൾക്ക് അന്യോന്യം കാണാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഒരു ടിവസം രാത്രിയിൽ ഏതാനും കാവല്ലാക്കൾ ചുറ്റും നിറുത്തിയിട്ട് ഒരു കൂട്ടർ ഉറക്കം തുടങ്ങി. അവരിൽ ഒരു യുവദേവൻ മൂന്നുനാലു ചങ്ങാതികളുമായി ശത്രുക്കളുടെ ഗതി എന്താണെന്ന് അന്വേഷിക്കാൻ പതുക്കെ തിരിച്ചു. ദാരുണതയോടൊപ്പം കയ്യിൽ കുന്തവും നിറച്ചു തോക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. മങ്ങിയ നിലാവല്ലാതെ മറയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശത്രുക്കൾ ആക്രമണത്തിനോടായിച്ചാൽ ഉറങ്ങുന്ന കൂട്ടക്കാർക്ക് അറിവുകാട്ടത്തിട്ട് പുറകോട്ട് ഓടിക്കൊള്ളണമെന്നായിരുന്നു അവർക്കു കിട്ടിയിരുന്ന കല്പന. അവർ യാത്ര തുടന്നു. കുറെ നേരത്തേക്ക് അപകടലക്ഷണങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാട്ടിനകത്തു് തേനിച്ചു കളുടെ മൂലവും, ചെന്നായ്ക്കളുടെ അലച്ചുയും മാത്രം കേൾക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ പോകുമ്പോൾ കാട്ടിൽ റിന്നു കിരുകിര എന്നൊരു ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ യുവദേവൻ അവിടെനിന്ന് അത് എന്താണെന്ന് ചെവിടേയ്ക്കു്. ശബ്ദം അസ്സരിച്ചു. കൂടെ ചെല്ലുന്നതിന് കൂട്ടക്കാർക്ക് അറിവുകാട്ടത്തിട്ട് അവൻ കൂട്ടിലേക്കു പാഞ്ഞു. അതിനകം ഇരുട്ടുകാണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. അവർ മുന്പോട്ട് കുറെ നടന്നു. അപ്പോൾ ശത്രുസൈന്യത്തിൽ നാലുപേർ പെട്ടെന്ന് അവരെ മേൽ ചാടി വീണ് ഓടുകിടക്ക് അവരെ കയ്യിലിരുന്ന തോക്ക് ദൂരെ തെറിപ്പിച്ചു. അവർ അവരെ ഞെങ്ങിൽ ഒന്നു രണ്ടു കുന്തങ്ങൾ കയ്യിലിറക്കി. ശത്രു

കുളിർക്കുകകളിൽ അകപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അവൻ ദുഃഖമുണ്ടായില്ല. അവൻ, ഒരു നെടുവീപ്പുവിട്ട്, കഴിയുന്നോടത്തൊളം ഉച്ചത്തിൽ “ഇതാ ശത്രുക്കൾ വരുന്നു. എതിർപ്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കാൻക.” എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൻ തറയിൽ വീണു. അവന്റെ മുറിവിൽനിന്ന് രക്തം തുടുതുകാ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ. തന്റെ കൂട്ടുകാർ ഉണർന്ന് യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുന്ന ഒരു അവൻ കേട്ടു. തന്റെ മരണം നിസ്സംശയമല്ലെന്ന് അവൻ അറിഞ്ഞു. അവന്റെ ശ്വാസം നില്ക്കുകയും ചെയ്തു.

൧. ഒരു സഞ്ചാരിയും നീഗ്രോവനിതയും.

ആഫ്രിക്കാഖണ്ഡത്തിൽ താമസിക്കുന്ന കറുത്തമനുഷ്യരിൽ ഒരു കൂട്ടരാകുന്നു നീഗ്രോജനങ്ങൾ. അവർ ഈ നാട്ടിലെ ഉള്ളുകൾ മുതലായവരെപ്പോലെ അപരിഷ്കൃതരാകുന്നു. ആഫ്രിക്കയിലെ ഒരു നദിയുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം കണ്ടറിയുന്നതിനായി കൃസ്തുവർഷം ൧൭൯൪-ൽ “ജോഹാപാക്ക്” എന്നു പേരായ ഒരു വെള്ളക്കാരൻ ആ വിടെ ഒരു സഞ്ചാരം ചെയ്തു. അയാൾക്കു ശ്രമഗുണമുള്ള നിറയപ്പെട്ട മണലുകളും, എപ്പോഴും തമ്മിൽ തല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കറുത്ത മനുഷ്യരുടെ കുഴപ്പങ്ങളെയും കടന്നുപോകുവാനുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് ഉദ്ദേശിച്ച നദിയുടെ തീരങ്ങളിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. നദിയുടെ മറുകരയിൽ പോകണമെന്ന് അയാൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. തല്ലാലും ഒരു വള്ളം കിട്ടാത്തതിനാൽ അന്നത്തേക്കും അവിടെ എങ്ങാനും കഴിച്ചുകൂട്ടുവാനൊച്ച. എന്നാൽ, ആ ഭിക്കുകാർ അതേവരെ വെള്ളക്കാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർക്കു്ലം അയാളെ വളരെ ഭയമായിരുന്നു. അതിനാൽ അയാളെ ഒരു വീട്ടിലും കയറുവാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. പാവപ്പെട്ട സായ്ക്ക് വളരെ കഴിഞ്ഞു പകൽ മുഴുവനും ഒരു മരത്തു

ഒൻപതാണ്ടിൽ ഒന്നു കഴിക്കാതെ കിടക്കേണ്ടിവന്നു. നേരം അത്രിയായപ്പോൾ കാററ് ശക്തിയാടുകൂടി വീശി. ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ ആരംഭലക്ഷണങ്ങളും കാണപ്പെട്ടു. സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ സിംഹം മുതലായ ഭൂരമൃഗങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. മരത്തിൽ കയറിയിരുന്ന് രാത്രികഴിക്കാമെന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചു. നേരം വൈകി. അയാൾ തന്റെ കുതിരയെ സാമാനങ്ങൾ അഴിച്ചു മേയുവാൻ വിട്ടിട്ട് ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ കയറാനൊരുങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു നീഗ്രോസ്ത്രീ അയാളുടെ അടുത്തുവന്നു. സാഗ്വിന്റെ ക്ഷീണഭാവവും തല്ലാലാശവും കണ്ടിട്ട് അവൾക്ക് വളരെ അനുകമ്പതാനി. അവൾ കുതിരസ്സാമാനങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ട് അയാളെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി; അവൾക്കു ക്ഷണവും കിടക്കുന്നതിന് പായും കൊടുത്തു. അപരിശുദ്ധനായ ആ സ്ത്രീയുടെ ഭാര്യയും ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ആ സഞ്ചാരിയുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നേനെ?

൧൩. ഒരു ബാലന്റെ വിവേകം.

യൂറോപ്പിൽ “ഹാളൻഡ്” എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ട്. അതിൽ ഏതാനും ഭാഗം സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു താഴ്ന്നതാണ്. അടുത്തുള്ള സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളം അങ്ങോട്ടു കയറാതിരിക്കുന്നതിന് നല്ല ചിരകൾ കെട്ടി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ചിരകളിൽ വല്ലപ്പോഴു മുണ്ടായാൽ അതിൽക്കൂടി വെള്ളം പാഞ്ഞുകയറി അടുത്തുള്ള കര മുഴുവനും നശിച്ചുപോകാതിടയാകും. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ആ ദിക്കുകാരായ ഒരു ബാലൻ അവിടെയുള്ള ഒരു ചിറയിൽക്കൂടി നടന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ തന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ട് ഏവിടെയോ പോയുവെച്ച് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആ ചിറയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഭാഗത്തിൽക്കൂടി വെള്ളം കടന്നു അക

ത്തേക്ക് കടക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ആ സൂര്യരും ഉടനെ അടുപ്പിപ്പെട്ടു ഫലം എന്തായിരിക്കുമെന്നു അവൻ അവിടെനിന്നു വിചാരിച്ചുനോക്കി. പോരേങ്കിൽ അപ്രകാരമുള്ള അപകടസംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി മുന്പന്തന്നെ ഓരോ കഥകൾ തന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് കേൾക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വിവരം വീട്ടിൽപെറ്റു പറഞ്ഞു് ആളുകളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവെല്ലുമ്പോഴേക്ക് നേരം ഇരുട്ടിപ്പോകുമെന്നും, പോരും, അടുത്തുൻ പാടില്ലാത്തപ്പോൾ വെളിച്ചമെന്നും അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനാൽ അവൻ തന്റെ കൈകൊണ്ടുതന്നെ അതു് അടച്ചു് കയറാത്തതു് അവിടെ ഇരുന്നു. വഴിക്കാരാകേണ്ടിപ്പോൾ അതിലേ ചെല്ലുമെന്നും, അപ്പോൾ അവൻ വേണ്ടതു ചെയ്യുകയുള്ളുമെന്നും ആണു് അവൻ കരുതിയിരുന്നതു്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരുവനും അതിലെ ചെല്ലുകയുണ്ടായില്ല. രാത്രി അധികമായി. അന്ധകാരവും തണുത്ത കാറ്റും വർഷിച്ചു. ശരീരം നനഞ്ഞും വിറച്ചും അവൻ വളരെ ക്ഷീണിച്ചു. എന്നിട്ടും അവൻ തന്റെ കൈയ്ക്ക് പോരത്തിൽനിന്നുടുക്കാത്ത രാത്രി മുഴുവനും അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ ഒരാൾ അതിലേ ചെന്നു. അതു മറാത്തമായിരുന്നില്ല. ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛനായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ പുത്രനെ തേടി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു ഞരക്കം അയാളുടെ ചെവികളിൽ എത്തി. അതു് എവിടെനിന്നാണെന്നു് ആ മനുഷ്യൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ തന്റെ മകനെ കണ്ടിട്ടു് “എന്റെ മകനേ! നീ എന്തിനാണവിടെ ഇരിക്കുന്നതു്” എന്നു് അയാൾ ചോദിച്ചു. തണുപ്പനിമിത്തം നല്ലപോലെ സംസാരിക്കാൻ മേലായിരുന്നെങ്കിലും “അച്ഛാ! ഈ സ്ഥലം മുങ്ങിപ്പോകാതെ ഇരിക്കുവാൻ ഞാൻ വെള്ളത്തിന്റെ കയറ്റത്തെ തടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയുണ്ടു്” എന്നു അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അയാൾ അത്ഭുതം അപകടകരമായിരുന്ന ആ പോരം അടച്ചിട്ടു് അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

പ്ര. ഒരു ഗ്രാമിണന്റെ ധീരത.

പണ്ടാരികൾ ഒരു വലിയ നദിയിൽ കുറിനായ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. ആനദിയുടെ മീതെ ഒരു പാലമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനേൽകൂടി കടന്നു പോകുന്ന ആളുകൾക്കും വാഹനങ്ങൾക്കും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചുങ്കം പിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനും, അയാളുടെ കുടുംബവും പാലത്തിന്റെ മധ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറുപുരയിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. വെള്ളത്തിന്റെ രാപകയും ഭടന്മാരുടെ ഉറക്കം നിമിത്തം പാലത്തിന്റെ മധ്യം ഒഴിച്ചുള്ള ഭാഗങ്ങളെല്ലാം പെട്ടെന്ന് ഇടിഞ്ഞു വീണുപോയി. ചുങ്കം പിരിവുകാരനും മറ്റും രക്ഷപ്പെടാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെന്നായി. വെള്ളത്തിന്റെ ഉയർച്ചയും പാച്ചിലും കൂടിക്കൂടി വന്നു. അവർ താമസിച്ചിരുന്ന പുര ഒഴുകിപ്പോകാമെന്ന നിലയിലായി. അവരുടെ അവകാശസ്ഥ കണ്ട് വ്യസനിച്ചുകൊണ്ട് വളരെപ്പേർ നദിയുടെ ഇരു കരകളിലും കൂടിനിന്നു. അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെടാൻ എല്ലാവരും വളരെ ഭയപ്പെട്ടു. ഒരു നല്ല സംഖ്യ അവരെ രക്ഷിക്കുന്നവർക്കു താൻ സമ്മാനിക്കാമെന്ന് അവിടെനിന്നിരുന്ന ഒരു പ്രഭു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അതിലെ പൊരുത്തംണ്ടിരുന്ന ഒരു നാട്ടിന്മുറക്കാരൻ അതു കേട്ടു. അവൻ ഒട്ടും ഭയപ്പെടാതെ ഒരു വെള്ളത്തിൽ കയറി തുഴഞ്ഞ് പാലത്തിന്റെ ശേഷിച്ചുപോയ ഭാഗത്തിലേക്കു് ഇറങ്ങി. ആ വീരപുരുഷൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹം കരയ്ക്കുവന്നു. ഉടനെ പ്രഭു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “നീ തന്നെ ശൂരൻ. ഇതാ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രതിഫലം വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളുക”. അതിനു മറുപടിയായി അവൻ പറഞ്ഞു. “പണത്തിനുപേണ്ടി എന്റെ ജീവനെ ഞാൻ ഒരിക്കലും പണയം വയ്ക്കയില്ല. എനിക്കു പേണ്ട പണം എന്റെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ

ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതാ ഇവരുടെ വസ്തുക്കളെല്ലാം നഷ്ടമായല്ലോ. അതിനാൽ ഈ തുക ഈ സാധുക്കൾക്ക് കൊടുക്കണം”.

—o—

൧൩. ഒരു പിതാവിന്റെ പുത്രവാൽസല്യം.

—o—

പണ്ടാരികൾ “പാരസിക്”രാജ്യത്തുള്ള ഏതാനും പേർക്കു ടി പത്തുപന്ത്രണ്ടുപെരെ കൊലപ്പെടുത്തി അവരുടെ വസ്തുക്കൾ അപഹരിച്ചു. കുറാക്കാരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് അധികാരികൾക്ക് വളരുന്നാളത്തേക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുക്കം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടശേഷം അവരെ പിടികിട്ടി. ആകൃഷ്ടത്തിൽ ഇരുപതുവയസ്സുപ്രായമായ ഒരു യുവാവുക്കു ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ കുറാം തെളിയുകയും ചെയ്തു. കുറാംചെയ്യ എല്ലാവരെയും തൂക്കിവിട്ടു വധിക്കുന്നതിന് അവിടുത്തെ രാജാവ് കല്പിച്ചു. ഉടനെ യുവാവിന്റെ അച്ഛൻ രാജാവിന്റെ അടുത്തുചെന്നു ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു. “മഹാരാജാവേ! ഈ കുറവാളികൾ എല്ലാവരും മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കണമെന്ന് അവിടുന്ന് കല്പിച്ചുല്ലോ. അത് ഏതത്രയോ നീതി ആയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, യാതൊരു അപരാധവും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ, അവിടുന്ന് ഒരു ഭയചെയ്യണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു കൊള്ളുന്നു. എന്റെ പുത്രന് ചെറുപ്പമുണ്ട്. അവൻ നിർദ്ദാഷി അല്ലതാനും. അതിനാൽ അവൻ മരണശിക്ഷയ്ക്ക് അർഹനല്ലെന്നു. എന്നാൽ അവൻ ജീവിതത്തിന്റെ താമി വേണ്ടപോലെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. പോക്കെങ്കിൽ അവൻ ഈയിടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവനുപകരം മരിക്കാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണ്. തിരുമേനീ! കൃപചെയ്യേണ! ഒരു യുവാവിനെ രക്ഷിച്ചിട്ടു പകരം വാൽകൃതിമിത്തം ഒന്നിനും കൊള്ളരുതാത്ത ഇവനെ ശിക്ഷിച്ചു കൊള്ളണം”. ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ രാജാവിന്റെ മനസ്സു

ലിഞ്ഞു. എന്നാൽ, തന്റെ നിശ്ചയത്തെ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് നിവൃത്തി ഇല്ലായിരുന്നു. തന്റെ പുത്രൻ കരഞ്ഞും പഠഞ്ഞും വളരെ തട്ടത്തക്കിലും ആ വൃദ്ധൻ, തന്നെ തുക്കമരത്തിന് ഇരയാക്കി തീർത്തു.

എന്ന. രണ്ടുജോഡി റിലങ്ങു.

—*—

‘മൈസൂർരാജ്യം’ ഒരു കാലത്തു “ടിപ്പുസുൽത്താൻ” എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഒരു മഹമ്മദൻ ഭരിച്ചിരുന്നു. അയാളും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിൽ കഠിനമായ യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് വലിയ തോൽവിപറ്റി. അവരിൽ വളരെ ശുരന്മാരായ കുറെ പട്ടാളമുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ശത്രുക്കൾ പിടിച്ചു തടവുകാരാക്കി. “ടിപ്പു” അവരെ അത്യന്തം യാതനയോടെ ഒരു കാരാഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ പാപ്പിച്ചു. അവർ അവിടെ കിടന്നു വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു. ദുസ്വേതന്ന യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേറ്റിരുന്ന അവർക്ക് ആ കാരാഗൃഹവാസം വളരെ അസഹ്യമായിരുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ “ബേഡ്” എന്ന് പേരായ ഒരു ധനം ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ഒരു കാൽ വെടികൊണ്ടു മുറിഞ്ഞിരുന്നു. തല്ലാലും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ശുശ്രൂഷ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല അയാളുടെ സ്ഥിതി വളരെ അപകടവുമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ കിടന്നിരുന്ന പാറപ്പുരയുടെ സമീപത്തിൽ ഒരു ദിവസം “ജിം” “ജിം” എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടു അവർ ഞെട്ടി; അത് എന്താണെന്ന് ചെവിനോത്തു. താമസിക്കാതെതന്നെ അവരുടെ സംശയം നീങ്ങി. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച് തങ്ങളുടെ ചുമലിൽ വാഹിച്ചിരുന്ന കുറെ ഇരുമ്പുവിലങ്ങുകൾ താഴെ ഇട്ടു. ഇംഗ്ലീഷുകാരിൽ ഒരാൾ

ത്തന്റെ കാലിലും ഭാരാ ജോഡി വിലങ്ങുവീതം ഇടാൻ, കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കൊല്ലന്മാക്ക് വരുതികൊടുത്തു. മുറി വോരുകിടന്നിരുന്ന ബോംബുസാബിന്റെ കാലിൽ അപ്പോൾ വിലങ്ങു വെച്ചു നാൽ അയാളുടെ തല്ലാലസ്ഥിതിക്ക് വളരെ ദ്രോഷമായിരുന്നു. എന്നാൽ തടവുകാരുടെ എണ്ണത്തൊള്ളംതന്നെ വിലങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒന്നുപോലും തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ ടിപ്പുവിന്റെ ആളുകൾക്ക് നിവൃത്തി ഇല്ലായിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ അവക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് തടവുകാരോടു് അത്ര കരുണ ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. തടവുകാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരന്റെ വീതത്തിനുള്ള വിലങ്ങുകൂടി സ്വന്തകാലുകളിൽ പുണ്യമനസ്സോടെ ഇട്ടു. അങ്ങനെ അയാൾ രണ്ടു ജോഡി വിലങ്ങു വെച്ചു. കാശ്മീരത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രനാകുന്നതിനും, തന്നെ ദ്രോഹിച്ചവരെ തൊല്ലിക്കുന്നതിനും, താൻ ബന്ധനത്തിൽ കിടന്ന പട്ടണത്തെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും, ടിപ്പുവിന്റെ അധഃപതനം കാണുന്നതിനും ബോധിന് ആയുസ്സുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അയാളെ കാശ്മീരത്തിൽ വെച്ച് സഹായിച്ച മിത്രം അവിടെ വെച്ചുതന്നെ മരിച്ചുപോയി.

൧൭. രണ്ടു അയൽപക്കക്കാർ.

ഒരാൾ ഇപ്രകാരം ഒരു കഥ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

“എനിക്ക് ഒരിക്കൽ ഒട്ടേറെ പിടക്കോഴികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അവയെ സാധാരണയായി കൂട്ടിലടച്ചു സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവ പറന്നുപോകാത്തവണ്ണം ചിറകുകൾകെട്ടി അവയെ എന്റെ പുരയിടത്തിൽ വിട്ടുന്നതിന് ഞാൻ എപ്പാടുചെയ്തു. ഒരുദിവസം മുത്താഴംകഴിക്കുന്നതിന് ഞാൻ വിട്ടിൽചെന്നപ്പോൾ എന്റെ അടുത്ത അയൽപക്കക്കാരൻ വള

ഒരു കോപിച്ചിരിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞു. കോഴികൾ തന്റെ പൂർ
യിടത്തിൽ കയറുകയാൽ അവയിൽ നാലഞ്ചിനെ അയാൾ
തല്ലിക്കൊന്നു എന്റെ പൂർയിടത്തിലേക്ക് എറിഞ്ഞിരുന്നു. എ
ന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചില കോഴികൾക്കൂടി അയാളുടെ ദ്രോഹത്തിന്
ഇരയായി എന്നു വിചാരിച്ച് എനിക്കും വളരെ കോപമുണ്ടാ
യി. അയാളുടെ പേരിൽ അന്യായം കൊടുത്താ മറ്റൊരു എ
ന്റെ നഷ്ടം പരിഹരിക്കേണമെന്ന് ഞാൻ ഉറച്ചു. എന്നാൽ
കഴിയുന്ന സമാധാനത്തോടുകൂടി ഞാൻ ഭക്ഷണകഴിക്കാനിരുന്നു.
ഉണ്ടാകഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനിടയ്ക്ക് എന്റെ കോപം മിക്കവാറും
ശമിച്ചു. കേവലം നിസ്സാരമായ കാര്യത്തിൽ അയൽക്കാരുനോടു
പിണങ്ങി അയാളെ എന്നെന്നേക്കും ഒരു ശത്രുവാക്കുന്നത് ന
ല്ലതല്ലെന്ന് എനിക്കുതോന്നി. ഞാൻ ഉണ്ടാകഴിച്ചിട്ട് അയാളുടെ
വീട്ടിൽചെന്നു. അപ്പോൾ ആ വിഭാഗം പഠനവിൽ ഒരു കോ
ഴിയുടെ പിറകെ ഓടുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അയാളെ തടുത്തു. അ
യാൾ വളരെ കോപത്തോടുകൂടി എന്നോടു പറഞ്ഞു. “താൻ എ
ന്നെ വളരെ ചേതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കൈയ്യിൽ കിട്ടുന്ന കോ
ഴികളെ എല്ലാം ഞാൻ കൊല്ലും. അതുകൾ എന്റെ പൂർയിടത്തിൽ
എത്തുവാൻ ചെയ്യിരിക്കണം!” “അതിൽവെച്ച് എനിക്കു വള
രെ പ്രസന്നമുണ്ട്. നിങ്ങളെ നഷ്ടപ്പെടുത്തണമെന്നു ഞാൻ വി
ചാരിച്ചിരുന്നില്ല. കോഴികളെ തുറന്നുവിട്ടത് തെറ്റാണെന്ന്
ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. അത് നിങ്ങൾ സദയം ക്ഷമിക്കണം. നി
ങ്ങളുടെ നഷ്ടത്തിന്റെ ആറിരട്ടി തരുന്നതിന് ഞാൻ തയ്യാറാണ്”
എന്നു ഞാൻ മറുപടിപറഞ്ഞു. എന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ
അയാൾ നല്ല ശാന്തനായി കുറച്ചുനേരത്തേക്ക് സ്കൂളിച്ചിരുന്നുപോ
യി. “നിങ്ങളുടെ ചേതം എന്താണെന്നു പറയണം. അത് ഞാൻ
തീർക്കാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? മേലാൽ എന്റെ കോഴികളെക്കൊണ്ട്
നിങ്ങൾക്ക് യാതൊരു ഉപദ്രവവുമുണ്ടാകുകയില്ല. നിങ്ങൾ വി.ഡി

കുന്നപ്രകാരം ചെയ്യാം. യാതൊരു സംഗതിവശാലും എന്റെ സ
ജീവനമാരോട് കലഹിക്കുന്നതിന് എനിക്ക് ഇഷ്ടമില്ല” എന്ന
ല്ലാം ഞാൻ പിന്നെയും പറഞ്ഞു. “ഞാൻ മഹാമാനസ്തന്നെ. എ
നിക്കു വലിയ നഷ്ടമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളോട് സ
ൗമ്യനാ മാപ്പുചോദിക്കുന്നു.” എന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു. അന്നു
കുതൽ ഞങ്ങൾ വളരെ സ്നേഹമായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്.

൧൮. ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ വിവേകം.

ആവിവണ്ടികൾ കയറിക്കൂപ്പാകുന്നതിനായി മരംകൊണ്ട് പ
ണിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു പാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അഗ്നി ബാധിച്ചു.
അത് ഉടനേകണ്ടവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായ ഒരു
ബാലിക കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടി പതിവുപോലെ അവിടെ
എത്തുന്നതിന് അധികം താമസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സംഗതി
തൽക്ഷണം അവളുടെ ഓർമ്മയിലെത്തി. പാലം നശിച്ചുപോയ
വിവരം വണ്ടിയുടെ യന്ത്രം നടത്തുന്നവനെ മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കേ
ണമെന്നായി അവൾ അവിടെനിന്ന് എടുത്തോടി. പാതയുടെ
എത്രകിലും ഒരു വശത്തുനിന്ന് വണ്ടി നിർത്തുന്നതിനു വല്ല അട
യാളവും കാണിച്ചാൽ അത് വണ്ടി ഓടിക്കുന്നവൻ അത്ര ശ്രദ്ധി
ക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് അവൾ ഒരു കമ്പിൽ ഒരു കൈലേസു
കോർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ട് വണ്ടിയുടെ നേർക്കുതന്നെ ചെന്നു. ഓ
ടിക്കുന്നവൻ അവളെക്കണ്ട് പെട്ടെന്നു വണ്ടി നിർത്തി. അവൾ
അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ പാലത്തിനു കേടുപാറിയ വിവരം അ
റിയാതെ പതിവുപോലെ വണ്ടി ഓടിക്കുന്നതിനും അനവധി ജ
നങ്ങൾക്ക് കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതിനും ഇടയായേനെ.
വണ്ടിയിലുണ്ടായിരുന്നവർ അവളുടെ വിവേകവുമായ ആ വീര
കൃത്യത്തിൽ സന്തോഷിച്ച് അവൾക്കു വളരെ അനുഗ്രഹങ്ങളും

സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തു. എന്നാൽ ഒട്ടു വളരെ ആളുകളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുന്നതിന് സാധിച്ചതിലുള്ള കൃതാർത്ഥതയായിരുന്നു അവളുടെ മുഖ്യ പ്രതിഫലം.

മൻ. അറബിയും കള്ളനും.

ഒരു അറബിക്കാരൻ വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു കുതിരയുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രസിദ്ധി നാടകാകെ പരന്നു. “ദേഹർ” എന്നു പേരായ ഒരുവൻ ആ കുതിരയിൽ വളരെ ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. തന്റെ മുതലല്ലാം കൊടുത്താലും അതിനെ വിലക്കു വാങ്ങിക്കണമെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ, അറബിക്കു തന്റെ കുതിരയെ വില്പാൻ സമ്മതമായിരുന്നില്ല. ‘ദേഹർ’ ഒരു ദിവസം ഒരു മുടന്തനായ യാചകന്റെ ചേഷ്ട കെട്ടി, കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥൻ സാധാരണ സവാരിചെയ്യുവുന്നിരുന്ന വഴിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. അറബി കുതിരപ്പറത്തുകയറി അതിലേ ചെന്നപ്പോൾ കള്ളൻ ദീനസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:— “ഞാൻ സാധുവായ ഒരു അന്യ നാട്ടുകാരനാണെ. എനിക്ക് ഇവിടുന്ന് നമുക്കുപോയി വല്ലതും യാചിച്ചതിന്നാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആഹാരം കഴിച്ചിട്ട് മൂന്നു ദിവസമായി. എന്നെ സഹായിക്കണം. ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കും.”

അറബി:— “എന്റെ കൂടെ കയറി ഇരുന്നുകൊള്ളുക.”

കള്ളൻ:— “അയ്യോ! എടുത്തോട് അങ്ങോട്ടു കയറാൻ ശക്തിയില്ല.”

അതു കേട്ടപ്പോൾ അറബിക്ക് വളരെ ദയ തോന്നി. ആഹാരം ഇറങ്ങി ആ വ്യാജമുടന്തനെ എടുത്ത് കുതിരപ്പറത്തിരുത്തി. തൽക്ഷണം “ഞാൻ ദേഹറാണ്, അല്ലാതെ യാചകനല്ല. ഇതാ നിന്റെ കുതിരയേയും കൊണ്ടു ഞാൻ പോകുന്നു.” എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൻ കുതിരയെ ഓടിച്ചുപിട്ടു. “എടാ നിച്ചു”

ഇതു കേട്ടുകൊണ്ടുപോ" എന്ന് അറബി പറഞ്ഞു. അയാൾക്ക് കാടി എത്താൻമേലാത്ത ഓരം പോയിട്ട് അവൻ തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

അറബി:— നീ എന്നെ വഞ്ചിച്ചു എന്റെ കതിരയെ കൈയ്ക്കു ലാക്കി. ഈശ്വരമതം അങ്ങനെയൊക്കെയാൽ ഞാൻ നിന്നോടു വഴക്കിനു വരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ കതിര നിനക്കു കിട്ടിയത് എപ്രകാരമാണെന്ന് ആരോടും പറയരുത്.

കള്ളൻ:— എന്തുകൊണ്ട്?

അറബി:— പറയാം. യഥാർത്ഥത്തിൽ മുക്കുനമ്പാരായവരും ഉണ്ടായിരിക്കും. നീ എന്നെ ഇങ്ങനെ ചതിച്ച വിവരം അറിഞ്ഞാൽ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ആളുകൾ മരിക്കും. ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ കള്ളനെ വിവേകമുണ്ടായി. അവൻ കുറച്ചുനേരം മൌനിയായി നിന്നു. എന്നിട്ടു കതിരയെ ഉടമസ്ഥനാക്കിക്കൊടുത്തു. അവർ അന്നു മുതൽ അന്യോന്യം വിശ്വസ്തരായ സ്നേഹിതന്മാരായി ഭവിച്ചു.

൨൦. കൊല്ലനും പേപ്പട്ടിയും.

പാണ്ടാരികൾ ഒരു ദിക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു സത്രത്തിലെ വലിയ മുറിയിൽ ഒരു ദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് അവിടത്തുകാരായി കുറെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ കൂടിയിരുന്നു. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിലെ കൊല്ലനും ഉണ്ടായിരുന്നു. മുറിയ്ക്ക് ഒരു വാതൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കൊല്ലൻ ഇരുന്നതു് ആ വാതലിന്റെ അടുത്തായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വലിയ പേപ്പട്ടി വാതുക്കൽ എത്തി. തല തുണിയും, കണ്ണുകൾ ചെമ്മനും, രക്തവണ്ണമായ നാക്കു പകുതിയോളം വായിൽനിന്നു പുറമേ തള്ളിയും, വാലു പിൻകാലുകളുടെ നടുവിൽകൂടി ഉള്ളിലോട്ടു വളഞ്ഞും

ഇരുന്ന ആ പൊണ്ണൻനായകൻ ആവരണവേഷം വളരെ ഭയപ്പെട്ടു. ചീറിയും ആട്ടിയും അവനെ അവിടന്ന് അകറ്റാനായി ചിലർ ചെയ്ത ശ്രമം ഫലിച്ചില്ല. പട്ടി വളരെ ഗൗരവത്തോടെ നിന്ന നിലയിൽത്തന്നെ നിന്നു. അകത്തിരുന്നവർക്ക് പുറമെ പോയി രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു വേഗം മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു കടിച്ചാൽ പേപിടിച്ചുമരിക്കുന്ന കാര്യം നിശ്ചയമായിരുന്നു. പൊണ്ണങ്ങൾ കിടന്നു നിലവിളിച്ചു. എല്ലാവരും പട്ടിയുടെ കടിയേല്ക്കുമെന്നു വിചാരിച്ച് ഭയപ്പെട്ടു. “കൂട്ടരേ! ഈ പേപ്പട്ടി കടിച്ചു പല ആളുകൾക്ക് ആപത്തുണ്ടാകുന്നതിൽ എത്രയോഭയമാണ് ഒരാൾ മാത്രം മരിക്കുന്നത്? ഈ പട്ടിയെ ഞാൻ കുറേനരത്തക്കു പിടിച്ചുനിർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കാം. ആ സമയംകൊണ്ട് നിങ്ങളെല്ലാവരും പുറത്തു പോയ്ക്കൊള്ളണം.” എന്നു കൊല്ലൻ പറഞ്ഞു. അവൻ ആ ഭ്രാന്തൻനായകന്റെ മേൽ ചാടിവീണ് അതിനെ നിലത്തോട് അമർത്തി. പട്ടി അവന്റെ ശരീരത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിൽ കടിച്ചു മുറിച്ചെടുത്തി. എന്നിട്ടും അവൻ പിടിവിട്ടില്ല. മുറിയ്ക്കുജ്ജിയിൽനിന്ന് എല്ലാവരും പുറത്തിറങ്ങി ഓടിപ്പോയി. ഒടുവിൽ കൊല്ലൻ പട്ടിയെ മുറിയ്ക്കൽ ഇടംവെച്ച് വെളിയിലിറങ്ങി കതകുവെട്ടി. ഒരുത്തൻ ജനാലിൽകൂടി വെടിവെച്ച് അതിനെ കൊന്നു. കൊല്ലന്റെ സാമന്ത്രികൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടവരെല്ലാം അവൻ പേപിടിച്ചു മരിക്കുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് വ്യസനിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ ചുറ്റും കൂടി. അവൻ, “നിങ്ങൾ എന്നെ ഓർത്തു ഒട്ടും വ്യസനിക്കണ്ടാ, ഞാൻ എന്റെ ധർമ്മം ചെയ്യത്തക്കതുണ്ട്.” എന്നു അവരോടു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ തന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു ഒരു ചങ്ങല എടുത്തു അതിന്റെ ഒരറ്റം തന്റെ അരിയിലും മറ്റൊരു അറ്റം ഒരു തൂണിലും വെട്ടി കിടന്നു. കുറച്ച ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഭ്രാന്തു ആരംഭിച്ചു. പിന്നെ അവൻ അധികദിവസം ജീവിച്ചിരുന്നുമില്ല.

പ്രഥമ അമ്മയും വെള്ളപ്പൊക്കവും.

ഫാദർ സുരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കേ ഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്ന് അതികഠിനമായ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി അനേകതരത്തിലുള്ള നാശങ്ങൾ സംഭവിക്കുക സാധാരണമാണ്. കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവിടെ വിചാരിച്ചിരിക്കാതെ ഒരു ജലപ്രളയമുണ്ടായി. ഒരു വളരെ വീടുകളും, ആട്ടുമാടുകളും, ആളുകളും വെള്ളത്തിനടിയിൽ അകപ്പെട്ടു നശിച്ചുപോയി. ഒരു ചെറിയ വീട്ടിൽ ഒരു സ്ത്രീയും അവരുടെ രണ്ടു കൊച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. തള്ളിക്കയറി വരുന്ന വെള്ളത്തിൽ ആ വീടും മുങ്ങുമെന്ന ഭീഷണി. അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്നവർക്ക് രക്ഷപെടുന്നതിന് ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ലായിരുന്നു. താൻ മരിച്ചുപോകുമെന്നും, എന്നാൽ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എങ്കിലും രക്ഷിക്കണമെന്നും, ആ സ്ത്രീ ഉറച്ചു. അവൾ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഒരു ചെറിയ തൊട്ടിയിൽ വച്ചുകെട്ടി ഒഴുകിൽ വിട്ടു. അവരെ ആരെങ്കിലും കണ്ടെടുത്തുകൊള്ളുമെന്നായിരുന്നു സാധുവായ ആ മാതാവിന്റെ ആശം. തൊട്ടി ഒഴുകിപ്പോയി. ഹാ! കഷ്ടം!! അതു ചെന്ന് ഒരു മരത്തിൽ തട്ടി പൊടിഞ്ഞു. സ്ത്രീ അതു കണ്ടു. അവൾ ഒട്ടും കൂടാതെ വെള്ളത്തിൽ ചാടി അമാനുഷമായ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി നീന്തിച്ചെന്നു് തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എടുത്തു. അപ്പോൾ ആ മരത്തിന്റെ താഴെത്തടി മുഴുവനും വെള്ളത്തിനടിയിൽ ആയിരുന്നു. അവൾക്ക് അവിടെ നില ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വൃക്കത്തിന്റെ ഒരു ശിഖരത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് അവൾ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, ഭാരക്കൂടുതൽ നിമിത്തം വൃക്കശിഖരം ഒടിഞ്ഞുപോയി. എന്നിട്ടും അവളുടെ ധൈര്യം പോയില്ല. അവൾ അവരെ ആ മരത്തിന്റെ ഒരു കൊമ്പിൽ ബന്ധിച്ചിട്ട്, ദൈവമേ! ഇവരുടെ ജീവനേങ്കിലും രക്ഷിക്കുന്നതിന് അവിടുത്തെക്ക് കരുണയുണ്ടാകണമേ" എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അപ്പോഴേക്കു അവൾ വെള്ളത്തിൽ താങ്ങുപോകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ജലപ്രളയം അധികനേരം നീന്നില്ല. വന്നതുപോലെ തന്നെ അത് ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു ശമിച്ചു. അമ്മ മരിച്ചുപോയെങ്കിലും കുട്ടികൾ രണ്ടുപേരും രക്ഷപ്പെട്ടു.

൨൨. ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ പ്രതിഫലം.

പാണ്ടാരിക്കൽ ഒരു ദീപിന്റെ സമീപത്തുള്ള കടലിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി. പേലക്കാടും യാത്രക്കാരുമായി ഒട്ടവളരെ ആളുകൾക്കൂടിയ ഒരു കപ്പൽ ആ കൊടുങ്കാറ്റിൽ അകപ്പെട്ടു നശിക്കാമായിരുന്നു. കപ്പൽ കിടന്നത് കരയിൽനിന്നു വളരെ അകലെ ആയിരുന്നില്ല. അത് കരയ്ക്കുള്ള പർ കണ്ടു. കപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പരെ കയറ്റി രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിനായി കുറെ പേർ കാരാത്തു മരിച്ചാൽ ഏതാനും തോണികളിൽ കയറി തിരിച്ചു. അതിൽ ഒരു മിടുക്കനായ “ധീവരബാലൻ” കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ കൊച്ചുനായിരുന്നെങ്കിലും പ്രായമായ പണ്ടാക്കൊപ്പം കാർപ്പന്റേക്കിയുള്ള പനായിരുന്നു. തോണിയിൽ കയറുന്നതിനുമുമ്പേ അവൻ തന്റെ മാതാവിനോടു് യാത്രയ്ക്കുവാദം ചോദിച്ചു. അവരുടെ ഭർത്താവു് അഞ്ചാറുമാസംമുമ്പേ മര്യം പിടിക്കുന്നതിനായി ചില കൂട്ടുകൾക്കൂടി കടലിൽ പോയി. ഒരു കാറ്റിലകപ്പെട്ടു അവരുടെ വള്ളം മുങ്ങി. കാച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വള്ളംമാത്രം കരയിൽ അടിക്കുന്നു. അതിലുണ്ടായിരുന്നവരെപ്പറ്റി ഒരു തുമ്പും കിട്ടിയിരുന്നില്ല. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ നഷ്ടത്തിൽ ആ സ്ത്രീ വളരെ വ്യസനിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് മകനും അപായകരമായ ആ ഉദ്യമത്തിനു് വരുതി ചോദിച്ചത്. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ അശ്രുക്കൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. പുത്രനെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിനു് അവർ വളരെ മടിച്ചു. എന്നാൽ അവൻ പുറപ്പെടുന്നത് എത്രയോ ജനങ്ങളുടെ ജീവനക്കു ചെയ്യുന്നതിൽ സഹായിക്കാനാണല്ലോ എ

ന്നു വിചാരിച്ചു “മകനേ! നീ പോക. ഞവെ നിന്നെ രക്ഷിക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ എല്ലാവരും തോണികളിൽ കയറി ഇളകിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന തിരമാലകളുടെ മീതേ കൂടി വലിച്ചു ചപ്പലിൽ അടുത്തു; അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ എല്ലാം യാതൊരു തരക്കോട്ടാക്കൂടാതെ കരയിൽ എത്തിച്ചു. നമ്മുടെ കൊച്ചുമിടുക്കൻ അവന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. അവന്റെയുടെ ചേര കുറേയും ഉണ്ടായിരുന്നു. കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ ആറ്റോടൊപ്പവും അയാളുടെ ചുറ്റും കൂടി. അയാൾ മേല്പറഞ്ഞ ബാലന്റെ അച്ഛനായിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ വീടുപടികൾ എത്തി. ബാലന്റെ മന്ത്രമേ അകത്തു കടന്നാട്ടൂ. അവൻ തന്റെ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു. “അമ്മേ! എനിക്ക് ഒരു വിശേഷസംഗതി പറയാനുണ്ട്. കേൾക്കുക. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടുത്തിയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ ഈ ദിക്കുകാരൻ ഒരു മരയ്ക്കൻ ആകുന്നു. കുറെ മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പെ കടലിൽ മത്സ്യം പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അയാളുടെ തോണി മറിഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ അപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കപ്പലിൽ കയറുന്നതിന് അയാൾക്കു സാധിച്ചു. ആ കപ്പൽ വളരെ ദൂരെയുള്ള ഏതൊരു ദിക്കിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. ഉടനെ സ്വഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തുന്നതിന് അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ തോണി മുങ്ങി മരിച്ചുപോയെന്നു വിചാരിച്ചു. അയാളുടെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും വ്യസനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. കപ്പൽ ഉദ്ദിച്ചതുമുഖത്തു എത്തിയപ്പോൾ അവിടെനിന്ന് ഇങ്ങോട്ടു പൊങ്ങപ്പെട്ട ഒരു കപ്പലിൽ ആ മനുഷ്യൻ കൂടി ഒരു യാത്രക്കാരനായി കയറി. ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ അയാൾ തന്റെ സ്വദേശത്തെ സമീപിച്ചു. അപ്പോൾ വീണ്ടും അപകടത്തിലകപ്പെട്ടു. അമ്മേ! ശ്രദ്ധയാടുക കേൾക്കുക. ഇന്നലെ കപ്പൽക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതിന് എന്ന പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് എന്ന അമ്മയോടു എന്ന് അമ്മ അ

റിഞ്ഞിരുന്നില്ലല്ലോ". ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ അവന്റെ അടുത്ത് അകത്തേക്കു കയറിയെന്നു. അപ്പോൾ ആ സ്ത്രീക്ക് എന്തുമാത്രം ആനന്ദമുണ്ടായി എന്ന് ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണ് ഉത്തരം.

൨൩. കടുവായെ പിടിച്ചു ബാലൻ.

വളരെ മേന്മപ്പെടേണ്ട ഒരു ശ്രമമാണ് കടുവാ. അത് തരംകിട്ടിയാൽ മനുഷ്യരെ പിടിച്ചു ഭക്ഷിക്കാറുണ്ട്. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി ഒരു കടുവയെ പിടിക്കുക എന്നത്, വളരെ അസാധാരണമായ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ പത്തമ്പതു വർഷമുറമ്പു അപ്രകാരമുള്ള ഒരു സാക്ഷി ഉണ്ടായി. ബങ്കാളത്തുള്ള ചിലർ, ഗംഗാനദിയുടെ മുമ്പം സമീപിച്ചുള്ള കാടുകളിൽനിന്ന് വിരകശേഖരിച്ചു സമീപത്തുള്ള പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്പന പരിവായ്ക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം നേരത്തെ വിരകവെട്ടുവാൻ നാലാളുകൾകൂടി മേപ്പുറത്തു സ്ഥലത്തുണ്ട് ഒരു വലിയ വള്ളത്തിൽ പോയി. അവരുടെ കൂടെ ഒരു ബാലനും ഉണ്ടായിരുന്നു. വള്ളം രണ്ടു നടുക്കുകയായിരുന്നു. അടിത്തട്ടിന്റെ ഉപയോഗം വിരകമുരലായ സാമാനങ്ങൾ ഇടുകയായിരുന്നു. അവർ പതിവുപോലെ ഒരു സ്ഥലത്തു് വള്ളം അടുപ്പിച്ചു് കെട്ടിയിടുംവെച്ചു് വിരകവെട്ടാൻ കാട്ടിലേക്കു പോയി. വള്ളത്തിൽ താമസിച്ച് തനിക്കും കൂട്ടുകൾക്കും ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുകയായിരുന്നു കുട്ടിയുടെ ജോലി. അവർ പോയി കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു വലിയ കടുവാ വള്ളം കിടന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്തു് എത്തി. ആ ശ്രമശൃംഗത്തിനെക്കണ്ടു് വള്ളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബാലൻ വളരെപ്പെടിച്ചു. എന്നാൽ അവൻ ആപത്തുകാലത്തു് വേണ്ട ധൈര്യം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പെട്ടെന്ന് മേൽക്കട്ടിനടിയിലുള്ള അരിലേക്കു കയറി ഇരുന്നു. കടുവാ മേൽക്കട്ടിൽ ചാടി വീണു. ഭാരാനിമിത്തം തട്ടിന്റെ ഒരു പലക ഒടിഞ്ഞു. ആ വ

കുടിലിട്ടു കിട്ടി അതിന്റെ പിൻകാലുകളിൽ ഒന്ന് കീഴ്ത്താത്ത അല്ലെങ്കിൽ നാലു കൈകൾ അടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഒരു കയറാത്ത കട്ടവാ
യുടെ ആ കാലു വളർത്തിയതിന്റെ ഒരു പടിഞ്ഞാറുപുറത്ത് ബലമായി
കെട്ടി. ആ സമയം അത്യാവൃത്തിൽ അലയാൻ തുടങ്ങി. കുട്ടിയോ
കെട്ട കട്ടാക്കി ഉച്ചത്തിൽ കൂട്ടുകാരെ കൂടിവിളിച്ചു. അവർ,
അവന്റെ വിളിക്കുക എങ്ങനെ ആ പത്തുപിണഞ്ഞു എന്നു വിചാ
രിച്ചു ഭാസിച്ചു. കുടിലിൽ എത്തിയപ്പോൾത്തന്നെ അവർ കാ
യ്ക്കും മറയ്ക്കിയായി. അവർ തങ്ങളുടെ കോടലിക്കൊണ്ട് വെട്ടി, കട്ട
വാക്കുകയും. കുട്ടിയെ, യാതൊരു തരക്കേടും ഉണ്ടായില്ല. ആ
ബാലൻ വിപദിതനായും ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ കട്ടവാ അവനെ
വിട്ടു തിന്നുമായിരുന്നു.

൨൪. ഒരു ബാലനും ശ്രാവ്യം.

കുടിലിൽ വളർന്ന ഒരു മേക്കരമണ്ഡലം “ശ്രാവ്യം”. മുഴ
ത്ത ഒരു ശ്രാവ്യം എങ്കിലും മുപ്പതു അടി നീളമുണ്ടായിരിക്കും. ത
ലം കിട്ടാത്ത മനുഷ്യരെ പിടിച്ച് വിഴങ്ങുന്നതിന് അതിന് പ്ര
ത്യേകസാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. ഒരിക്കൽ, “വാഹനബലം” എന്നു പേ
രായ ഒരു ഇന്ത്യൻ ബാലൻ, അവന്റെ അച്ഛനുമൊത്ത് കുടിലിൽ
കുപ്പലിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കുപ്പലിന്റെ മേൽത്തട്ടിൽനി
ന്ന് ഒരു ശിശു ചെളിയിൽ വീഴുന്നതിനിടയായി. ബലന്റെ
അച്ഛൻ തൽക്ഷണം കുടിലിൽ ചാടി ആ ശിശുവിനെ എടുത്തുകൊ
ണ്ട് കുപ്പലിൽ കയറാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ഒരു ശ്രാവ്യം
അയാളുടെ പിന്നാലെ അതിവേഗത്തിൽ എത്തി. കുപ്പലിൽ നി
ന്നിരുന്നവർ അതു കണ്ട് വല്ലാതെ അസ്ഥിച്ചു. എന്നാൽ “ബേ
ക്കർ” നീണ്ടുതൂത്ത ഒരു കത്തിയുമായി തെല്ലും മടിക്കാതെ കുടിലിൽ
ചാടി. മണ്ഡലം അവൻ പിന്തു പിന്നെ പിടിക്കുന്നതിനിടയകാതെ

തെ അവൻ മുങ്ങിമെന്തെ അതിന്റെ വയറ്റിൽ കുത്തി മുറിച്ചു. ആ ഭയങ്കരസ്വരം കേൾക്കുകയുണ്ടാകാതെ മാത്രയിൽ പിൻതിരിഞ്ഞു വളരെ ശക്തിയോടുകൂടി അവനെ ആക്രമിക്കുന്നതിനു ഭാവിച്ചു. ശ്രാവ്യ പിൻതിരിഞ്ഞതിനിടയ്ക്ക് ബാലൻ അതിന്റെ ഭേദത്തിൽ അനേകം മുറികൾ ഏല്പിച്ചു. എന്നാൽ അതിനെ കൊല്ലത്തക്കവണ്ണം മുറിച്ചെടുത്തുനാതിന് അവനു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ തന്റെ എതിരാളിയെ ഉപേക്ഷിച്ച് കപ്പലിൽ കയറുവാൻ ശ്രമിച്ചു. കപ്പൽക്കൽ അച്ഛനും മകനും പിടിച്ചുകയറുന്നതിന് ഓരോ വടങ്ങും ഇളകാത്തു. രണ്ടുപേരും അപരിൽ പിടികിട്ടി. ബാലൻ അവന്റെ കയ്യിൽ പിടിച്ചുറപ്പാക്കു് ശ്രാവ്യ പാഞ്ഞുപെന്ന് അവന്റെ ശരീരത്തിൽ പകുതി വായിലാക്കിക്കളഞ്ഞു. അപ്പോൾത്തന്നെ അവന്റെ ജീവൻ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ കാണിച്ച പരാക്രമവും പിതൃസ്തംഭവും എത്രയോ പ്രശംസനീയമാകുന്നു.

൨൩. ഒരു രാജാവിന്റെ പ്രജാവാരസവും.

“ഡാന്യൂസ്” എന്ന നദിയുടെ തീരത്തു “വീയന്നം” എന്ന പേരുള്ള ഒരു വലിയ പട്ടണം ഉണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ഈ നദിയിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കംനിമിത്തം പ്രസ്തുതപട്ടണത്തിന്റെ എതിർക്കരയിലുള്ള ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ വസ്തുക്കൾ എല്ലാം നശിച്ചുപോയി. അതിന്റെ ഫലമായി അവിടെ ഒരു ക്ഷാമമുണ്ടായി. ആളുകൾക്ക് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഇല്ലാതായി. അവിടെനിന്ന് വീയന്നാ പട്ടണത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനുള്ള പാലവും ആ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിനോടെ പൊളിഞ്ഞുപോയി. നദിയിൽ വളരെ വലുതായ മഞ്ഞുകട്ടകൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ വള്ളത്തിൽ അക്കരെ ഇക്കരെ കടക്കുന്നതും അപായകരമായിരുന്നു. ക്ഷാമബാധിത

തായ ജനങ്ങളിൽ അവരുടെ രാജാവിന് അനുകമ്പ ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജധാനി “വീയനാ”യിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അമ്പപ്പ് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് ഏതാനും തോണികളിൽ പലതരത്തിലുള്ള ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ നിറച്ചു. എന്നാൽ അപ്പോൾ മരകരയിലേക്ക് തോണികൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ആർക്കു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ രാജാവ് “എന്നെപ്പ്രതി തങ്ങളുടെ സർവ്വവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ വിമുഖനാണെന്നുള്ള ദൃഷ്ടിയിൽ എറിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.” എന്നുപറഞ്ഞ് ഒരു കഴുകാലുമായി തോണികളിൽ ഒന്നിൽ കയറി. അതു കണ്ടപ്പോൾ മറ്റുള്ള പക്ഷം ഒരു ഉണർവ് ഉണ്ടായി. അവർ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെതുകൾ തോണികളിൽ കയറി മരകരയിലേക്ക് പോയി. ആപരത്താനുംകൂടാതെ അവർ ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥലത്തു ചെന്നു. കൂടെക്കൊണ്ടുപോയിരുന്ന തീർത്ഥാടകന്മാരും എല്ലാം അവർ ഗ്രാമവാസികൾക്ക് കൊടുത്തു. പ്രജാക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ ജീവനുള്ളടി നിസ്സാരമായി ഗണിച്ച അദ്ദേഹത്തിനോടു് ആ ഗ്രാമക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തി പൂർവ്വധികം വർദ്ധിച്ചു.

പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം നട്ടത്തൻ.

ഇതിനുമുമ്പത്തെ ഒരു ചെറുതരം കച്ചവടക്കാരന് ഒരു പുത്രനാണായിരുന്നു. അവൻ ചെറുപ്പത്തിൽ ദുർമ്മാറ്റി ആയി നടക്കുക ശരിയായി പഠിക്കുകയിൽ പോയി പഠിച്ചുവന്നു. പഠിക്കുക വിട്ടപ്പോൾ അവൻ ഒരു താഴ്ന്നതരം മജിസ്ട്രേട്ടുദ്യോഗം കിട്ടി. കൂടുകൂടെ അവിടത്തെ ചന്തസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി ചിലാ കച്ചവട

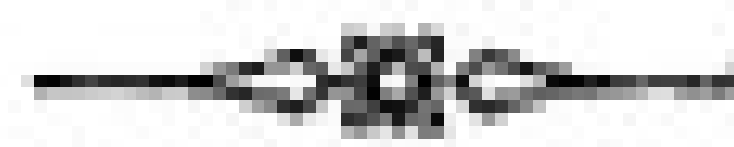
കാരുടെ അളവുപാത്രങ്ങളും കട്ടികളും പരിശോധിക്കുക അയാളുടെ ഒരുജോലി ആയിരുന്നു. അയാൾ ഒരുദിവസം ഏതാനും അനുചരന്മാരോടുകൂടി ചന്തയിൽ പോയി ഓരോ പീടികകളിലും കയറി തന്റെ ജോലി ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. അയാളുടെ അച്ഛനായ വ്യാപാരി ഉപയോഗിച്ചുവന്ന അളവുപാത്രങ്ങളും കട്ടികളും ശരിയായിട്ടുള്ളവയല്ലെന്ന് അയാൾക്കാൾ അറിയാമായിരുന്നു. അവനെ ഒളിച്ചുപച്ച് തല്ലാപറത്താക്കുകയും ഒത്ത അളവുകളും തൂക്കങ്ങളും ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് അവർ അയാളോട് ഗുണഭോധിച്ചു. കച്ചവടക്കാരൻ അത് അത്ര വകവെച്ചില്ല. തന്റെ മകൻ തന്നെ അപമാനിക്കുകയല്ലെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ഉത്തരവിശ്വാസം. അച്ഛന്റെ കള്ളങ്ങളെ പറ്റി മകൻ നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കു കൂടി ഒരു പാഠമായിരിക്കണമെന്നും അയാളുടെ നീതിവിരുദ്ധമായ വ്യാപാരത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും, അയാളെ കുറ്റമായി ശിക്ഷിക്കുകയും, ചെയ്യണമെന്ന് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മുൻപ് തന്നെ കരുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മകിയെപ്പോലും ഓരോ പീടികകൾ സന്ദർശിച്ച കൂട്ടത്തിൽ മേല്പടി കച്ചവടക്കാരന്റെ വാണിജ്യശാലയുടെ മുമ്പിൽ എത്തി. അവിടത്തെ അളവുപാത്രങ്ങളും കട്ടികളും പരിശോധനയ്ക്ക് എടുക്കുവാൻ വരുതികൊടുത്തു. കച്ചവടക്കാരൻ കേവലം ഒരു പുഞ്ചിരിക്കാണ്ട് കാര്യം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ പീടികയ്ക്കുള്ളിൽ കയറി പരിശോധിക്കേണ്ട സാമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിന് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, തന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന പരോട്, ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ തദനുസരണം ഉടനെ പ്രവർത്തിച്ചു. വളരെ കണിശമായി പരിശോധിച്ചശേഷം ആ പാത്രങ്ങളും കട്ടികളും പരസ്യമായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

തന്റെ പുത്രന്റെ അവിചാരിതമായ കണിശനടപടി കണ്ടപ്പോൾ കച്ചവടക്കാരൻ സ്പഷ്ടമായി നിന്നുപോയി. തനിക്ക് കൂടുതൽ ശിക്ഷ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ വിചാരം. എ

ന്നാൽ സംഗതി അങ്ങനെ അല്ല അവസാനിച്ചത്. ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, കേവലം ഒരു അപരിചിതനെന്നവണ്ണം അപരാധിയായതന്റെ പിതാവിനോടു് വർത്തിച്ചത്. അദ്ദേഹം അയാൾക്ക് ഒരു നല്ല സംഖ്യ പിഴയും, ഉള്ള കാലിൽ പന്ത്രണ്ടു് അടിയും ശിക്ഷ പിധിച്ചു. അതു് തൽക്ഷണംതന്നെ പരസ്യമായി നടത്തിക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം മജിസ്ട്രേട്ടു് കച്ചവടക്കാരന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്സാദിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അച്ഛാ! ഞാൻ, ദൈവത്തിനും, എന്റെ രാജാവിനും, എന്റെ രാജ്യത്തിനും, എന്റെ സ്ഥാനത്തിനും അനുസരണമായ വിധത്തിൽ എന്റെ ചുമതല വഹിച്ചതേയുള്ളു. പുത്രനു് പിതാവിനോടു വേണ്ട ബഹുമാനവും വണക്കവും എനിക്ക് അവിടുത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടു്. നീതിക്ക് ഭയംനോട്ടമില്ല. അതു് ഭൂമിയിലുള്ള ദൈവികശക്തിയാകുന്നു. അച്ഛനെന്നും മകനെന്നും ഉള്ള ഭേദവിചാരങ്ങൾ അതിനില്ല. ദൈവവും നമ്മുടെ അയല്പാരുടെ അവകാശങ്ങളും ലൗകികബന്ധത്തിനക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു. അവിടുന്ന് നീതിയെ ലംഘിച്ചു. ഇപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഇടയായി. ഒരുപക്ഷെ ഞാൻ ശിക്ഷിക്കാതിരുന്നാലും അവിടുന്ന് മാന്ദ്യത്തിൽ നിന്നെങ്കിലും ഈ ശിക്ഷ വാങ്ങിക്കൊള്ളുമായിരുന്നു. എന്നാൽ എനിൽ നിന്നുതന്നെ ഇതു് അനുഭവിക്കുവാൻ സംഗതിയായതിൽ എനിക്ക് വളരെ വ്യസനമുണ്ടു്. ഈ കാര്യത്തിൽ മറുവിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് എന്നെ എന്റെ മനസ്സാക്ഷി അനുവദിച്ചില്ല. മേലാൽ ന്യായമായി വർത്തിക്കണം. എന്നെ പഴിക്കുന്നതിനുപകരം ഇത്രത്താളം കഠിനമായ ഒരു ആവശ്യം എനിക്കുണ്ടായതിൽ ഏകാന്താടു് അനുശോചിക്കുകയും ചെയ്യണം”. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞു് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അവിടേനിന്ന് യാത്രതിരിച്ചു. ജനക്കൂട്ടം അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ബഹുമാനത്തിന്റെ അടയാളമായി ഹിറകുകൾ ദൂരം ആഞ്ഞുവിളിച്ചുകാണുവായി. അവിടത്തെ രാജാവു്

ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു വളരെ സന്തോഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് ഉദ്യോഗത്തിൽ നല്ല കയറാം കൊടുത്തു.

൨൭. നിഗ്രോജാതിക്കാരനായ ഒരു അടിമ

കുറേ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുവരെ, പരിഷ്കാരമില്ലാത്തവരും ഭൂഗ്രാമന്മാരും ആയ ആളുകളെ തോട്ടങ്ങളിൽ വേലുചെയ്യുന്നതിനായും മറ്റും പണമുള്ളവർ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിച്ചു വന്നു. ഇങ്ങനെ വില്പിച്ചുപറ്റുന്നവരെ “അടിമകൾ” എന്നു പറയുന്നു. ആഫ്രിക്കാഖണ്ഡത്തിലുള്ള “നിഗ്രോ” മുതലായ അപരിഷ്കൃതജാതിക്കാരെ ഇടയിൽ ഒരിടയ്ക്കു അടിമവ്യാപാരം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു തോട്ടമുടമസ്ഥൻ പത്തിരുപതു അടിമകളെ വാങ്ങിക്കേണ്ട ആ പശ്യം നേരിട്ടു. അയാൾ നിഗ്രോജാതിക്കാരനായ ഒരു ഭക്തനുമായി ഒരു അടിമ വ്യാപാരസ്ഥലത്തുപോയി. ദേഹശക്തിയും വേലയ്ക്കു ശേഷിയുമുള്ള അടിമകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ യജമാനൻ ഭക്തന കല്പന കൊടുത്തു. അവൻ ഓരോരുത്തരെ നോക്കിയ കൂട്ടത്തിൽ ക്ഷീണിച്ച ഒരു വൃദ്ധനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി; എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:—“യജമാനനേ! നമുക്ക് വാങ്ങിക്കേണ്ടതിൽ ഒന്ന് ഇവനായിരിക്കട്ടെ”.

തോട്ടക്കാരൻ:—“ഈ കിഴവനെ വാങ്ങിച്ചിട്ട് എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളത്? അവനെ വേണ്ടാ.”

ഭക്തൻ:—“അങ്ങനെ അല്ല. ഇവനെ നമുക്കു വാങ്ങിക്കണം.”

ഇരുപതുവരെ വാങ്ങിക്കാക്കമകിൽ അവനെ വിലയ്ക്കുതന്നെ കൊടുക്കാമെന്ന് കച്ചവടക്കാരൻ പറഞ്ഞു. അവൻ അവനെയും വേറെ ഇരുപതു അടിമകളേയും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ തോ

ട്ടത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ഭൃത്യൻ, ജരയും നരയും നിറഞ്ഞു കഴിയില്ലെ
ക്ക് കാലുനീട്ടിയിരുന്ന ആ നീശ്ശോയെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ച് അത്യ
ന്തം സ്നേഹവുമ്പോൾ ഇശ്ശൂക്കിപ്പോൻ തുടങ്ങി. തന്റെ ഭൃത്യന്റെ പ
രിചിപ്താത്ത ഭയാശീലം കണ്ടപ്പോൾ തോട്ടക്കാരൻ വളരെ ആശ്ച
ര്യം തോന്നി. അയാൾ അവനോടു ചോദിച്ചു:—“ഇവൻ നിന്റെ
അച്ഛനാണോ?”

ഭൃത്യൻ:—“യജമാനനോ! ഇവൻ എന്റെ അച്ഛനല്ല.”

തോട്ട:—“പിന്നെ, നിന്റെ ബ്രഹ്മണനാണോ?”

ഭൃത്യൻ:—“അതല്ല.”

തോട്ട:—“ഏനാൽ, അമ്മയുടേതോ, അച്ഛന്റെയോ കൂടപ്പിറപ്പോ,
മറ്റോ ആണോ?”

ഭൃത്യൻ:—“ഇവനും ഞാനുമായി താരതമ്യം ചാർച്ചയുമില്ല.”

തോട്ട:—“പിന്നെ എന്തിനാണ് ഇവനെ ഇശ്ശൂക്കിപ്പോനായി നീ
ഇത്ര വളരെ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നത്?”

ഭൃത്യൻ:—“ഇവൻ എന്റെ ശത്രുവാണ്. എന്നെ പണ്ട് അടിമ
ക്കച്ചവടക്കാരൻ വിറ്റത് ഇവനാണ്. “നിന്റെ ശത്രുവിന്,
വിശക്കുമ്പോൾ ഭക്ഷണവും, ദാഹിക്കുമ്പോൾ വെള്ളവും, കൊടു
ക്കുക” എന്നാണ് ഞാൻ പഠിച്ചിരിക്കുന്നത്.

൨൮. ബാലനും തസ്താദിമാരും.

പണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള “പേർസ്യ” രാജ്യത്ത് ഒരു സ്ത്രീയും അവ
ളുടെ പുത്രനും താമസിച്ചിരുന്നു. സ്ത്രീ ഒരു ദിവസം തന്റെ മകനെ
അടുക്കൽ വിളിച്ച് അവന്റെ കൈയിൽ നാല്പതു വെള്ളിനാണയ
ങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ട് “മകനേ! നീ എവിടെയെങ്കിലും പോയി ഈ

സാധ്യമാകാൻ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുകയുള്ളതും എന്നാൽ നീ യാതൊരു സംഗതിവശാലും കള്ളം പറയരുത്. ദൈവം നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞു. തന്റെ അമ്മയെക്കാട്ടെ നാണയങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് ബാലൻ ചില കൂട്ടത്തോടുകൂടി യാത്ര തിരിച്ചു. കുറെ വഴി പോയപ്പോൾ ആവരെ ഏതാനും തസ്സരങ്ങൾ ആക്രമിച്ചു. “എടാ കൊച്ചനെ! നിന്റെ ദൈവരും എത്ര പണമുണ്ട്?” എന്നു കവച്ചുകാരിൽ ഒരുവൻ ആ ബാലനോടു ചോദിച്ചു. തന്റെ കപ്പയെക്കുറിച്ചിൽ നാല്പതു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ കിട്ടുന്നുണ്ടെന്ന് അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അവൻ വൃഥാ കളിപറയുന്നതെന്ന് വിചാരിച്ച് മറുവൻ ചിരിച്ചതേയുള്ളൂ. “വേറെ ഒരുവൻ അതേ ചോദ്യം ചെയ്തു. ബാലൻ മുമ്പാലുള്ളതെന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ കവച്ചുകാരിൽ പ്രമാണി അവനെ വിളിച്ച് “എടാ, നിന്റെ പക്കൽ എത്ര പണമുണ്ട്? എന്നു ചോദിച്ചു. “എന്റെ ദൈവരും നാല്പതു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ നേരത്തേതന്നെ നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടുപേരോടു പറഞ്ഞല്ലോ.” എന്നു അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അവർ അവന്റെ കീഴെ പരിശോധിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞതു് സത്യമാണെന്ന് അവർക്കു തനസ്സിലായി.

പ്രമാണി:—“നീ എന്താണിങ്ങനെ സത്യം പറഞ്ഞതു്?”

ബാലൻ:—“ഞാൻ ഒരിക്കലും കള്ളം പറകയില്ലെന്ന് എന്റെ അമ്മയോടു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആവരെ വഞ്ചിക്കുന്നത് എനിക്ക് സങ്കടമാണ്.”

പ്രമാണി:—“കേരള! നീ ഇത്ര ചെറുപ്പമായിരുന്നിട്ടും നിന്റെ അമ്മയോടുള്ള ചുരുതലായപ്പാടി നിനക്ക് വിചാരമുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ എനിക്കു പ്രായം കുറഞ്ഞതായി. എന്നിട്ടും എനിക്ക് ദൈവത്തിനോടുള്ള ചുരുതലയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചിന്തിച്ചതേയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു.”

മറ്റുള്ള കവച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ പ്രമാണിയുടെ നടപടി കണ്ടപ്പോൾ സന്തോഷപരമായി. “തൊറകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ റിങ്ങൾ തങ്ങളുടെ നാഥനാകുന്നു. സന്തോഷത്തിലും അങ്ങനെയെന്ന ആയിരിക്കണം.” എന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. ആ തസ്തുരന്മാർ അന്നുമുതൽ നല്ല നടത്തക്കാരായി കാലക്ഷേപം ചെയ്തു.

—:~:—

റൻ. ഗ്രേസ് ഡാർവിങ്ങ്.

“ഇപ്പോൾ” രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കേ തീരത്തിൽ ഏതാനും ചെറിയ ദ്വീപുകൾ ഉണ്ട്. അവ പാറകൾ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞവയാകുന്നു. കപ്പൽയാത്രക്കാർ അവകൾ ഉണ്ടാകാതെ സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് ആ ദ്വീപുകളിൽ ഒന്നിൽ ഒരു ദീപമാളിക സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുറേക്കാലമുണ്ട് ഒരു വിളക്കുവെട്ടുകാരനും അയാളുടെ മകൾ ഒരു ബാലികയും ആ മാളികയിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരു രാത്രിയിൽ അവിടെ അതിഭയങ്കരമായ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി. അപ്പോൾ ഒരു കപ്പൽ പാറകളിൽ ഒന്നിൽ തട്ടി ഉടഞ്ഞു. കപ്പലിന്റെ പിൻഭാഗം തകന്ന് തിരമാലകളിൽ അകപ്പെട്ട് അങ്ങമിങ്ങമായി ചിതറിപ്പോയി; മുൻഭാഗം മാത്രം ആ പാറയിൽ ഉറച്ചിരുന്നു. പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം ഒമ്പത് ആളുകൾ അതിനെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരെക്കൂടാതെ കപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ സമുദ്രത്തിൽ താഴ്ന്നു പോയി. കഠിനമായ ശ്രദ്ധയടിക്കാണ്ട് അവർ ജീവരക്ഷ കിട്ടുന്നതും സംശയമായിരുന്നു. നേരം വെളുത്തു. പാറപ്പാത്തുറച്ചിരുന്ന കപ്പലിന്റെ ശിഷ്ടത്തിനേയും അതിന്മേൽ പാറിപ്പിടിച്ചിരുന്ന ആളുകൾക്കും വിളക്കുവെട്ടുന്നവൻ കണ്ടു. അപ്പോൾ കടൽ വളരെ ക്ഷോഭിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവരെ രക്ഷിക്കാൻ പറ്റാത്തതിന് അയാൾക്ക് ഭയമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ

ആ പത്തു കണ്ടുകൊണ്ട് വൃഥാ പാക്കുന്നതിന് അയാളുടെ പുത്രി “ഗ്രേസ് ഡാർലിങ്ങി”നു ധൈര്യം ഉണ്ടായില്ല. “അച്ഛാ! അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് നാം കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കണം. ഞാനും കൂടെവരാം”. എന്ന് അവൾ തന്റെ പിതാവിനോടു പറഞ്ഞു. അവളുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ട് അവർ ഒരു വലിയ തോണിയിൽ കയറി ആ പാതയിൽ അടുത്തു; അവിടെ പ്രാണമന്ദനോടുകൂടി ഇരുന്നിരുന്ന വെള്ളപ്പേരും തോണിയിൽ കയറി കരയിലിറക്കി. ആ പെൺകുട്ടിയുടെ ധൈര്യവും സമസ്ത ജീവ്യാനവും എല്ലാവരും അറിഞ്ഞു. ജനങ്ങൾ അവളെ വളരെ പുകഴ്ത്തി. എന്നാൽ അതിൽ പച്ച അവൾക്ക് ഒട്ടും അന്യോന്യം ഉണ്ടായില്ല. തന്റെ ധർമ്മചെയ്യ എന്നമാത്രമേ അവൾ വിചാരിച്ചുള്ളൂ.

ന. ൦. ക്ഷമാശീലയായ ഒരു സ്ത്രീ.

ആ ചുറ്റിക്കുമ്പുള്ള കാപ്പിരിജാതിക്കാരിൽ രണ്ടുകൂട്ടക്കാർ ഒരിക്കൽ അന്യോന്യം പിണങ്ങി വളരെക്കാലം കുറിയായ യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടത്തിലെ പ്രമാണിയുടെ മകൾ ഒരു കുട്ടി ഒരുദിവസം അവിടെ ഒരു ആറവക്കണ്ണു മീൻമുട്ടകൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ സ്ഥലം അവരുടെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു കുറയെകാലം ആയിരുന്നു; വിശേഷിച്ച് അവളുടെ കൂട്ടർ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിന് അവിടെ ശത്രുക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് അവൾക്ക് തെല്ലം വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, ശത്രുപക്ഷത്തിൽപ്പേർ ദുഷ്ടനായ ഒരു ഭടൻ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരു ചാരനായി സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പ്രസ്തുത പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടെത്തി; ലോഭവും ഭയംവീലാതെ അവളെ ആകൃഷ്ടകയും അവളുടെ രണ്ടു കൈകളും മണ്ണി

ബന്ധത്തിൽ പച്ച മുറിച്ചുകളയുകയുണ്ടായത്. അതിനിന്നുതന്നെ വേദന നിമിത്തം ആശ്വാലികകിടന്നു നിലവിളിച്ചതു കേട്ടിട്ട് ആ ദൃഷ്ടന് യാതൊരു കലുക്കവുമുണ്ടായില്ല. അവൻ അവിടെനിന്ന് കടന്നു കളഞ്ഞു. അമ്പലം! അവന്റെ പുറത്തു എത്ര കഠിനമായിരിക്കുന്നു? മനുഷ്യരെ പിടിച്ചുതിന്നുന്ന കടുവാ മുതലായ ഭൂതമൃഗങ്ങളും ആ കാപ്പിരിയുത്തത്തിൽ പ്രകൃതിയിൽ എന്തുഭേദമാണുള്ളത്? അവർ ഉറക്കം കരയുന്നതുകേട്ട് സ്വപ്നങ്ങൾ ഓടിഎത്തി. എന്നാൽ ആ ദ്രോഹിയെ പിടികിട്ടിയില്ല. അവർ അവളെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോയിപ്പോയ ശൂന്യമായിപ്പോയത്. മുറിവ് വേഗം കർത്തു. പരസ്പരം കലാരിച്ചുകണ്ടിരുന്ന കാപ്പിരികൾ തമ്മിൽ കറുത്തു കരിഞ്ഞു ഒരു സമയം ഉറപ്പായി ഉണ്ടായി. “യുദ്ധം ചെയ്തു തളച്ച വരുമ്പോൾ ബുദ്ധിയിൽ നല്ല വിവേകമുണ്ടാകും” എന്നാണ് പഴമൊഴി. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ അവരിൽ ഒരു കൂട്ടക്കാരുടെ ഭേദം ഇത് കൃഷ്ണപ്പിഴമുല വലിയ ക്ഷാമമുണ്ടായി; ജനങ്ങൾ മിക്കവാറും പട്ടിണിക്കൊണ്ടു കാലംകഴിക്കേണ്ടതായിവന്നു. എന്നാൽ ആ സമയം മാധവനടപ്പിയിൽ ഏതെങ്കിലും കാര്യങ്ങളായിരുന്നില്ല നമ്മുടെ ദൃഷ്ടബുദ്ധിയായ ഒരർത്ഥം കണ്ടെത്തുന്ന വകയെന്നായില്ലാത്തത് ഒരു വിവരം ഏതെങ്കിലും കാര്യമായിരുന്ന മാധവ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് തെങ്ങാൻ പോയി. അവൻ അവിടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഒരു വീട്ടിന്റെ നടയിൽ ഒരു സ്ത്രീ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. “അമ്മേ! വിശപ്പും ദാഹവും സഹിക്കാൻ മേലാ’ ഈ പിശുക്കാരൻ വല്ലഭം താണു” എന്ന് എത്രയും ദയനീയസ്വരത്തിൽ അവളോടു പറഞ്ഞു. അവനെ കണ്ടപ്പോൾതന്നെ ആൾ ആരാണെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞു. ഒരു പാത്രത്തിൽ കുറെ ചോറ് കെട്ടിയിട്ടു വാൻ ഒരു ഭൃത്യന് ആജ്ഞകൊടുത്തു. അന്നുതന്നെ അവൾ താൻ പുതച്ചിരുന്ന വസ്ത്രം മാറ്റി തന്റെ മുറിയിൽ വെട്ടുകുണ്ടിയെടുത്തു. ആ യാചകൻ പണ്ടാരികൾ കൈകൾ വെട്ടിക്കളഞ്ഞു പെൺ

കുട്ടി അവൾക്കുതന്നെ ആയിരുന്നു. അവൾ ഭൂതാനുഭൂതി പറഞ്ഞു:—
 “ആ ഭക്തബാധനം ആതാ അവൻ കൊടുക്കുക; അത് വാങ്ങി
 ചു തിന്നുന്നതിനുള്ള അഹത അവനില്ല. ഞാൻ കുട്ടിയായിരുന്ന
 പ്പോൾ എന്റെ കൈകൾ ഇങ്ങനെ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ് അവ
 നാണ്. എന്നാൽ അവനോട് പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ എനി
 ക്ക് ആഗ്രഹമില്ല. അവനിപ്പോൾ തിന്നാൻ ഒന്നുമില്ല. പിന്നീട്
 എന്നെങ്കിലും ഒരു യാചകനായി എന്റെ അടുക്കൽ വരാൻ സം
 ഗതിയാകുമെന്ന് അവൻ ഒട്ടും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല”. യാചകൻ വള
 രെ ലജ്ജയുണ്ടായി. എങ്കിലും അവൾക്കൊടുത്ത അന്നം വാങ്ങി
 ച്ച് അവൻ തൃപ്തിയനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

൩൧. ഒരു അമേരിക്കൻ ഇൻഡ്യനും ഒരു ധർമ്മിയും.

അമേരിക്കയിലെ ആദിമജനങ്ങളുടെ ജാതിപ്പേര് “ഇൻഡ്യൻ”
 എന്നാകുന്നു. അവർ പരിഷ്കാരം വളരെകുറവാണ്. അവർ കാട്ടു
 കള്ളിയിൽ താമസിച്ചു വരുന്നു. പണ്ടാരികൾ അമേരിക്കയിൽ താമസി
 ച്ചിരുന്ന ഒരു “യുറോപ്യൻ” ഒരു വൈകുന്നേരം അയാളുടെ വീടു
 വാനുക്കൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു “ഇൻഡ്യൻ”
 അതിലേ കടന്നുവന്നു. വിശപ്പും ദാഹവുമാകാം അവൻ അ
 തൃപ്തനായിരുന്നു. അവൻ ധർമ്മോട് പറഞ്ഞു:—“യജമാന
 നേ! തിന്നാൻ വല്ലതും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ?”.

ധർമ്മ:— (തീരെ കരുണയില്ലാതെ) “പോ, ഇവിടെ ഒന്നുമില്ല.
 ഇൻഡ്യൻ:—“അയ്യോ ദാഹിക്കുന്നു; കുടിക്കുവാനെങ്കിലും തന്നെ
 കാച്ചു പച്ചവെള്ളമായാലും മതി”.

ധർമ്മ:—“മകീ! പട്ടീ! മായത്തുപോ”.

ഇൻഡ്യൻ കുറെ നേരം ധർമ്മയുടെ മുഖത്ത് നോക്കിച്ച് നോ
 ക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു; എന്നിട്ട് അവിടെനിന്നു പോയി. അനന്തരം

കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു് ഒരു ദിവസം ധ്വജ നായാട്ടിനായി കാട്ടിലേക്കു പോയി. അവിടെ വെച്ചു വഴി തെറ്റി അയാൾ കുറെ അലഞ്ഞു നടന്നു ഒടുക്കം ഒരു കുടികണ്ടു് അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. അതിൽ ഒരു ഇൻഡ്യൻ പാർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തനിക്കു പോകേണ്ട വഴി പറഞ്ഞു കൊടുക്കുവാൻ അയാൾ അവനോടു് ആ ചശ്യപ്പെട്ടു. “ഓഹോ! ആ സ്ഥലം ഇവിടെനിന്നു് വളരെദൂരെ ആണ്. നേരവും അസൂമിക്കാറിയി. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ തിരിച്ചു് അങ്ങോട്ടു പോകുന്നത് അത്ര നന്നല്ല. രാത്രിയിൽ കാട്ടിൽ എവിടെയെങ്കിലും താമസിക്കേണ്ടെന്നുവെച്ചാൽ ചെന്നായ്ക്കളുടെ ഉപദ്രവമുണ്ടു്. വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഈ രാത്രി ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടാം.” എന്നു് ഇൻഡ്യൻ പറഞ്ഞു. ധ്വജ ഈ ക്ഷണം സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. അയാൾക്കു് ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു് വേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും, കുടിക്കുന്നതിനു് മദ്യവും, കിടക്കുന്നതിനു് ഉപയോഗിക്കുന്നതും കൊടുത്തു. വഴിപിഴച്ചു് അവിടെ താമസിക്കേണ്ടിവരുന്നതിലും ആ രാത്രി അയാൾ സുഖമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. അടുത്തദിവസം പ്രഭാതമായി. ഇൻഡ്യനും ധ്വജയും കൂടി അവിടെനിന്നു് തിരിച്ചു. അവർ കുറെ ഏറെ നടന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇൻഡ്യൻ “ഇനി നിങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തേക്കു രണ്ടു മൈലുള്ളൂ. ഞാൻ മടങ്ങട്ടെ. തിരിച്ചുപോകാമല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് “ആകട്ടെ; നിങ്ങൾ എന്നെ അറിയുമോ?” എന്നു് മറോയോളം ചോദിച്ചു. ധ്വജ വളരെ ലജ്ജിച്ചു പറഞ്ഞു:— “ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.”

ഇൻഡ്യൻ:— “അതേ; നിങ്ങൾ എന്നെ കണ്ടതു് നിങ്ങളുടെ വീട്ടുപടിക്കൽ വെച്ചാണു്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് ഒരു ചെറിയ ഉപദേശം തരണമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു; സഭയും കേൾക്കുക. “ഇനി എന്നെങ്കിലും പാവപ്പെട്ട ഒരു ഇൻഡ്യൻ വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ടു് തളന്നു് നിങ്ങളോടു് തിന്നുന്നതിനോ, കുടിക്കുന്നതിനോ വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ “ഹീ! ഫട്ടീ! മറയത്തുപോ” എന്നു പറയരുതു്.”

ഞാനോടൊക്കെ സമാപ്തം.

